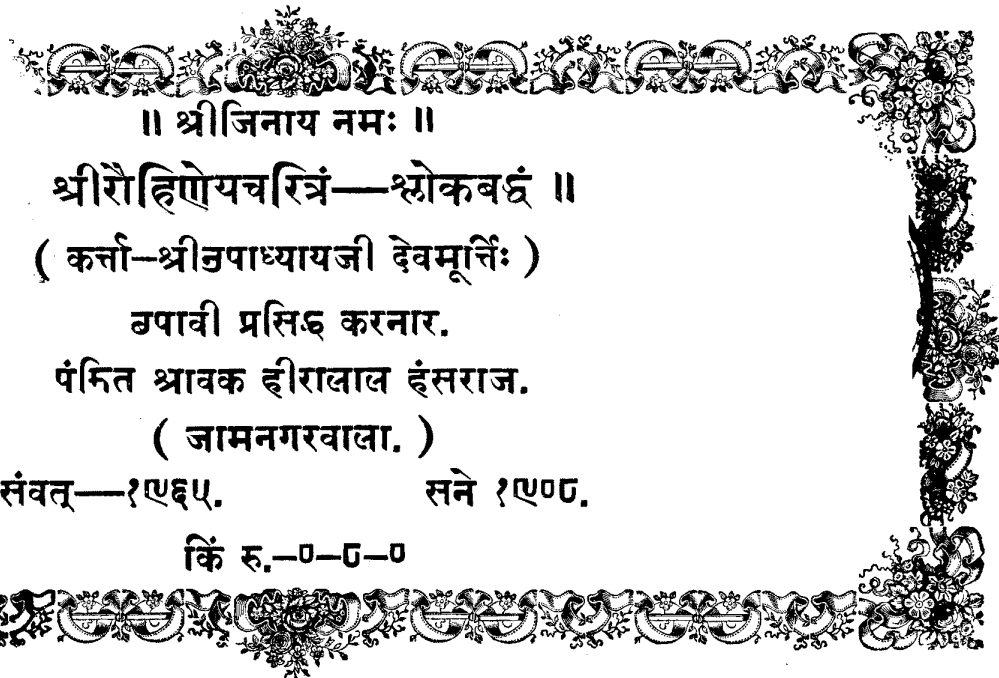

॥ श्री जैनग्रन्थप्रकाशकसभा प्रकाशित ग्रन्थाः ॥

१ हारिभद्राष्टकवृत्ति ३३१ संवादपाठयुक्त- वृत्ति ट्वाइंगपेपर २-८	जैनन्याय मुक्तावली समु० भेगा १-४	२६ १२५-१५०-३५० स्तवनो, योग- दृष्टिसंज्ञाय द्रव्यगुणपर्यायराससंयमश्रे- णिविचार-संज्ञायादि संग्रह ०-८
” ” ग्लेझपेपर २-०	१० नवतत्त्व विस्तरार्थ ३-०	२७ पारमर्षस्वाध्याय ग्रन्थसंग्रह (बुक) ०-६
२ संबोध प्रकरण ३-०	११ दंडक विस्तरार्थ १-०	२८ ” ” ” (पत्राकार) ०-८
३ हरिभद्रसूरिग्रन्थसंग्रह ३-०	१२ थी १७ धातुरत्नाकर भा. १ थी ६ x	२९ सम्मतितर्कप्रकरण सटीक प्र० भा० ५-०
४ हारिभद्राष्टक प्रकरण (मूल) ०-४	१८ खंडखाद्यलघुवृत्ति x	३० योगदृष्ट्यादिनवग्रन्थपद्यानुक्रम ०-६
५ स्याद्वादरहस्य पत्र सटीक ०-१२	१९ हैमधातुमाला ४-०	३१-३२-३३-३४ भाषाग्रहस्य प्रकरण सटीक
६ न्यायालोक सटीक ५-०	२० जैनतत्त्वपरीक्षा ०-४	योगविशिका व्याख्या-तत्त्वविवेकविवरणसमे-
७ अष्टमहस्ती तात्पर्यविवरण १०-०	२१ स्तोत्र भानु ०-२	तत्त्वपदष्टान्तविशदीकरणप्रकरण-निशाभक्ते-
८ समुद्राततत्त्व ०-६	२२ स्याद्वाद बिन्दु x	स्वरूपतो दूषितत्वविचारप्रकरण २-०
९ जैनन्याय मुक्तावली सटीक १-०	२३ द्रव्यलोकप्रकाश भाषान्तर प्रथम भाग x	
	२४-२५ योगदृष्टि स. योगबिन्दु सटीक २-८	

॥ मुद्रयमाणा मुद्रयिष्यमाणाश्च शासनप्रभावका ग्रन्थाः ॥

१ सम्मतितर्कप्रकरण सटीक द्वि० भाग २ धर्मपरीक्षा सटीक ३ प्रतिमाशतक बृहद्गीका
प्राप्तिस्थानं—शेठ इश्वरदास मूलचंद, कीका भटपोल-अमदावाद.

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

श्रीरौहिणेयचरित्रं—श्लोकबद्धं ॥

(कर्त्ता—श्रीउपाध्यायजी देवमूर्तिः)

उपावी प्रसिद्ध करनार.

पंक्ति श्रावक हीरालाल हंसराज.

(जामनगरवाला.)

संवत्—१९६५.

सने १९०८.

किं रु.—०—८—०

✽ જામનગર જૈનજ્ઞાસ્કરોદય ગ્રાપ્ત્રાનામાં ગ્રાપ્ત્ર્યું. ✽

रौहिणे-

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ ३ ॥

॥ अथ श्रीरौहिणेयचरित्रं ॥

(श्लोकवद्धं)

(कर्त्ता श्रीनृपाध्यायजी देवमूर्तिः)

चरित्र

द्वेषेऽपि बोधकवचःश्रवणं विधाय । स्याद्रौहिणेय इव जंतुरुदारलान्नः ॥ क्वाथोऽप्रियो-
 ऽपि सरुजां सुखदो रविर्वा । संतापकोऽपि जगदंगञ्जृतां हिताय ॥ १ ॥ तद्यथा—अस्त्यत्र
 मगधे देशे । गंगापारे मनोहरं ॥ पुरं राजगृहं नाम्ना । महर्द्धिनरञ्जुषितं ॥ २ ॥ तस्योपकंठे
 वैज्जार—गिरिः सानुमनोरमः ॥ चौराणां च मुनीनां च । विश्रामस्थानकं सदा ॥ ३ ॥ स
 पर्वतो वनस्पत्या । ज्जाराष्टादशसंख्यया ॥ विराजितो निर्जरैश्च । मुक्ताहारैरिवाद्भुतैः ॥ ४ ॥
 शब्दायंते दिवा यत्र । व्याघ्रसिंहाः सहस्रशः ॥ शिवानामपि फेत्कारै—र्त्तृषिणो घूकघूकृतैः ॥

॥ ३ ॥

रौहिणे-

॥ ४ ॥

॥ ४ ॥ चौराणां शिशवस्तत्र । रमंते सिंहशावकैः ॥ बलेन मंत्रयंत्राणा-मौषधीनां च नि-
 त्यशः ॥ ५ ॥ वसंति मुनयोऽनेके । वनेषु परितो गिरिं ॥ कंदमूलफलाहाराः । कुर्वन्ति वि-
 विधं तपः ॥ ६ ॥ या गुहा मध्यवर्त्तिन्यो । वंशजालिपरिवृताः ॥ वसंति तत्र चौराणां । कु-
 लानि शतसंख्यया ॥ ७ ॥ उत्कृष्टः सर्वचौराणा-धमतश्चौरविद्यया ॥ चौरोरूप्यखुराह्वानो
 । ऋशं साहसिको धनी ॥ ८ ॥ पादयोः परिधत्ते स । तस्करो रौप्यपादुके ॥ स्वहृंदलीलया
 तत्र । पर्वते पर्वति ऋशं ॥ ९ ॥ राजा राजगृहे राज्यं । विदधाति प्रसेनजित् ॥ निर्जीतिर्वै-
 रिहंतापि । पुनश्चौरातिशंकितः ॥ १० ॥ गेहे गेहे भ्रमन् रात्रौ । चौरो रूप्यखुरः सदा ॥ य-
 द्यत्सुखायते चित्ते । तत्तत्प्रकुरुते ध्रुवं ॥ ११ ॥

कलितास्तेन चौरेणा-रक्षकाः सकला अपि ॥ गेहे गेहे नवद्वारं । स रात्रौ कुरुतेऽनि-
 शं ॥ १२ ॥ याति पक्षिवदुद्गीय । मठप्राकारमंदिरान् ॥ शस्त्राणि राजपुत्राणा-माञ्जिनत्यपि
 पश्यतां ॥ १३ ॥ कथयित्वा खनेऽर्त्ता । दत्त्वावस्वापिनीमपि ॥ याति जागरयित्वा सो-ऽक-
 लनीयश्च दुःसहः ॥ १४ ॥ स जानात्यनिकाबंधं । धाराबंधं मलिम्लुचः ॥ न तस्य लगते

चरित्र

॥ ४ ॥

रोहिण्यै-

॥ ५ ॥

घातो । विधत्ते किं नराधिपः ॥ १५ ॥ आजुहाव नृपश्चौरं । तं दत्वा शपथान् बहून् ॥ अ-
 वीवदच्च मधुर-ज्ञाप्रया स नरेश्वरः ॥ १६ ॥ अस्मिन् पुरे त्वं विनाशं । मा कार्षीर्जातु मि-
 त्र ज्ञोः ॥ अस्मदत्तं वरं ग्रासं । गृहाण त्वं खलु स्थिरं ॥ १७ ॥ तस्य ग्रासः कृतः कीदृक्
 भुक्तदृष्टे विशोपकः ॥ वसन्नेको वरो ग्रामो । इमकश्च गृहंप्रति ॥ १८ ॥ समं तेनेति चौरेण
 । संधिर्जज्ञे कृमाभुजः ॥ उद्धाटितेन क्षरेण । जनः शेतेऽतिनिर्जयः ॥ १९ ॥ अथ प्रोवा-
 च पितरं । रहो रूप्यखुरात्मजः ॥ परिधाप्ये त्वया तात । नाग्रो रजतपादुके ॥ २० ॥ श-
 क्यते चौरिका कर्तुं । नात्मजिर्नृपसीमनि ॥ घृष्टा वृथा याति रौप्यं । पादुकेऽयोमये कुरु ॥
 ॥ २१ ॥ इत्थं तु तद्वचः श्रुत्वा । सर्वश्चौरपरिहृदः ॥ हसन्नुवाच लोच्येष । चौरेश तव नंदनः
 ॥ २२ ॥ अजिधा तस्य तैर्दत्ता । ध्रुवं लोहखुरो ह्ययं ॥ पितृवत्सोऽप्यनूच्चौर-विद्यानां केलि-
 मंदिरं ॥ २३ ॥ मृतो रूप्यखुरो राज-गृहे काऽपि कदाप्यथ ॥ चौरिनाम न जानाति । जनोऽति-
 सुखितः सदा ॥ २४ ॥ सर्वे ग्रासाः समायांति । तद्धोहखुरमंदिरे ॥ गुणेन तेन देशेऽपि ।
 सर्वो गतज्जयो जनः ॥ २५ ॥ गेहे लोहखुरस्यापि । रोहिण्या सुषुवे सुतः ॥ नव्यलग्नेऽति-

चरित्र

॥ ५ ॥

रोहिलै-

॥ ६ ॥

गुणवां-स्तेजोऽज्जिर्जास्करोपमः ॥ ६६ ॥ पुरो मौढूर्तिको लोह-खुरस्येत्यवदहचः लग्नप्रमा-
णतो नैष । चौरः प्रांतेऽतिधार्मिकः ॥ ६७ ॥ वंदिष्यतेऽसौ जूनाथ-स्वर्नाग्रैर्दानवैरपि ॥ रौ-
हिलेयोऽज्जिधानेन । ज्ञास्यतेऽपि जगत्रये ॥ ६८ ॥ परोपकारी धर्मात्मा । दयालुर्जवन्नीरुः
॥ विद्यासु निपुणः प्रौढो । जवन्नेष जविष्यति ॥ ६९ ॥

वचः सांवत्सरस्येति । श्रुत्वा लोहखुरोऽपि सः ॥ हृदि हर्षविषादाभ्या-मपूरिष्ट समंत-
तः ॥ ७० ॥ यदा प्रसूतो रोहिण्या । पुत्रो राजगृहे तदा ॥ श्रेणिकोऽपि समायातो । बेनात-
टपुरात्त्वरं ॥ ७१ ॥ ललौ प्रसेनजिहीक्षां । राजा श्रीश्रेणिकोऽजवत् ॥ गुहायां वर्द्धते चौर-
कुमारो रौहिलेयकः ॥ ७२ ॥ संजज्ञे सोऽष्टवर्षीयः । पठतिस्म कलाः कलाः ॥ पंडितस्या-
पि संदेहा-नुत्पादयति बुद्धिजिः ॥ ७३ ॥ स्वशब्दस्य परावर्त्तः । क्रियते येन केनचित् ॥ त-
दन्वशासीत्तच्चापि । येन रूपांतरं जवेत् ॥ ७४ ॥ विद्या जानाति सर्वेषां । वर्त्तकानां मनोहराः
॥ ददाति निर्णयं ज्ञाया-रागाणामपि कोविदः ॥ ७५ ॥ याति पक्षिवदुड्डीय । कृणेन व्योम्नि
तस्करः ॥ कृणाहिहाय स्वं रूपं । जवेत् श्वापदरूपज्ञाक् ॥ ७६ ॥ विदधत्प्रौढनादं च । फ-

चरित्र

॥ ६ ॥

रौहिणे-

॥ ७ ॥

लान्यत्ति घनान्यपि ॥ आरुह्य नूरुहान् सर्वान् । सार्द्धमर्जुनकेतुज्जिः ॥ ३७ ॥ मृगाणां मध्य-
 गः क्रीडां ॥ करोति कमलाननः ॥ विधाय रूपं मायूरं । नरिनर्त्यबुदागमे ॥ ३८ ॥ तरणं
 तारणं गंगा-नद्यां तेन च शिक्षितं ॥ पश्चादपि हि संसार-सागरं स तरिष्यति ॥ ३९ ॥ ए-
 वं कलानां हेतोः स । यत्र तत्रापि संचरन् ॥ जानीतः पितरावेवं । स्वहृदं रमतेऽर्जकः ॥
 ॥ ४० ॥ औषधानि विचित्राणि । मंत्रयंत्रांश्च कोटिशः ॥ स जानाति परं नैव । हिंसाकर्म
 मनागपि ॥ ४१ ॥ स्वयं कमपि नो हंति । हिंसकांश्चापि वारयन् ॥ रौहिणेयो लुब्धकानां
 । कृणात्पाशांश्चिन्नत्यपि ॥ ४२ ॥ स्थित्वा नष्टो याति वेगा-द्यतीनां वाश्रमेषु सः ॥ धर्मो-
 पदेशं ते तस्य । ददते च शृणोत्यसौ ॥ ४३ ॥ जनको रौहिणेयस्या-न्यदा स्वीयपरिभृदात्
 ॥ श्रुत्वात्मजस्य चरितं । पुत्रमाजूहवत् स्वयं ॥ ४४ ॥ पुरः स्थितं लोहखुरो । रौहिणेयं
 तमूचिवान् ॥ विनाशयसि वत्स त्वं । गृहसूत्रं न शंसयः ॥ ४५ ॥ हसन्नूचे रौहिणेयः ।
 पितरं लीलयेव हि ॥ आजन्मतोऽपि मयका । सूत्रं नोच्चालितं पितः ॥ ४६ ॥ मार्गं न पूर्व-
 जाचीर्णं । ज्ञजसि त्वं मनागपि ॥ गृहसूत्रमिदं वत्स । सूत्रं नो कर्त्तनोन्नवं ॥ ४७ ॥ अस्मा-

चारित्र

॥ ७ ॥

रौहिणे-

॥ ८ ॥

कं जवने जातो । जीवघातं करोषि न ॥ नाचरेर्मदिरापानं । चिखादिषसि नो पलं ॥ ४८ ॥
 किंममैज्जिनिरीक्षेथा । उपास्मास्वज्जवज्जवान् ॥ अस्मद्धिं न कुरुषे । स्वल्पामपि हि जातु-
 चित् ॥ ४९ ॥ गच्छन्निर्वासैर्नूनं । जिह्वां याचिष्यसे जनं ॥ सांवत्सरेण यत्प्रोक्तं । तद्वोक्तो-
 ति किमन्यथा ॥ ५० ॥ किं तवाग्रे बहूक्तेन । सारं वाक्यमतः शृणु ॥ चलास्माकं मनोवृ-
 त्त्या-श्रवा हत्यां गृहाण मे ॥ ५१ ॥ असुखानां निधिर्द्यूतं । द्यूतं कलहमंदिरं ॥ कुलशीलह-
 रं द्यूतं । तेन दिव्याम्यहं कथं ॥ ५२ ॥ मद्यान्नवति वैकल्य-मपावित्र्यं तथैव च ॥ न तिष्ठे-
 ज्जाठरे धान्यं । तत्पिबामि कथं पितः ॥ ५३ ॥ यैः श्वापदैः समं क्रीडां । करोमि विपिनेऽन्वहं ॥
 तेषां मांसानि हत्वा तान् । तात खादाम्यहं कथं ॥ ५४ ॥ कुलक्रमसमायातं । स्तैन्यं चेन्न
 करोम्यहं ॥ ततो यूयं प्रकुर्याच्च । मत्सरं हि ममोपरि ॥ ५५ ॥ रौहिणेयस्य वाक्यानि । श्रु-
 त्वेति मुमुदेतरां ॥ पुत्रं लोहखुरं दोर्न्या-मालिलिंग पुनः पुनः ॥ ५६ ॥ हृष्टश्चित्ते पुनः प्रो-
 चे । चौरराट् निजमात्मजं ॥ शिक्षामेकां वत्स कुर्या-स्त्वं मे कुलहितावहां ॥ ५७ ॥ धर्म-
 धूर्तो धरापीठे । श्रीवीरो विश्वविश्रुतः ॥ स्वर्णरत्नरौप्यमयं । कुर्याच्चप्रत्रयं सदा ॥ ५८ ॥ त-

चरित्र

॥ ८ ॥

रौहिणे-

॥ ए ॥

त्रागतांश्च विश्वस्तान् । सर्वजातिसमुज्जवान् ॥ किञ्चित्किञ्चित् समाख्याय । स जनान् विप्र-
तारयेत् ॥ ५९ ॥ ते विप्रतारिताः संत-स्त्यक्त्वा जायांगजानपि ॥ ज्ञवेयुः सर्वविषय-व्यापा-
रेषु पराङ्मुखाः ॥ ६० ॥ तल्लक्ष्मीग्रहणे लोभं । मा कार्षीस्त्वं मनागपि ॥ गृहीतुं शक्यते
कैश्चि-द्व्यक्तापि न हि सा जनैः ॥ ६१ ॥ अंधीज्ञवेः सदापि त्वं । वत्स तन्मुखवीक्षणे ॥ तद्व-
चःश्रवणेऽकर्ण-स्त्वं चेन्नक्तः पितुरथ ॥ ६२ ॥

कार्येऽमुष्मिन् वचोबंधं । विधेहि मयका समं ॥ तातोदेशः प्रमाणं मे । रौहिणेयोऽप्य-
दोऽवदत् ॥ ६३ ॥ कियन्निर्वासरैर्लोह-खुरः पंचत्वमाप्तवान् ॥ ग्रासास्तथैव ते तेऽस्य । समा-
यांति गुहागृहे ॥ ६४ ॥ ये चौरा रौहिणेयस्य । संत्यन्ये परिपंशिनः ॥ चौरपंचत्ववार्त्ता ते-
ऽज्ञयं लेखादजिज्ञपन् ॥ ६५ ॥ लेखमध्ये च लिखितं ॥ ज्ञातास्मान्निर्मतिस्तव । तदात्म-
जस्य शावस्य । यद् ग्रासं यत्नसि स्वकं ॥ ६६ ॥ वैद्यैश्चिकित्स्यमानोऽस्ति । स्वामी वो रोग-
पीडितः ॥ तेन स्थ यूयमाहूता-स्तत्र च व्रजत दुतं ॥ ६७ ॥ आगच्छत पुनर्युयं । जाते त-
स्मिन्निरामये ॥ मृते पुनर्नवं ग्रासं । करिष्यति च वो नृपः ॥ ६८ ॥ ज्ञात्वा लेखसमाचा-

चरित्र

॥ ए ॥

रोहिणै-

॥१०॥

र-मज्जेनेति वाक्यतः ॥ जना लोहखुरस्याश्रो-त्थापिताः शुद्धकहट्टतः ॥ ६९ ॥ ते गत्वा
कंदराक्षरे । निखिलाः खिन्नमानसाः ॥ रोहिण्यपि सरोक्षे-र्वीक्ष्य तांश्च समागतान् ॥ ७० ॥
रोहिणेयप्रसूः स्थित्वा । रुदंती तानज्जाषत ॥ ग्रासं विहाय किं यूय-मायाता अत्र कंदरे ॥
॥ ७१ ॥ वाक्प्रपंचं विधायेत्य-ज्जेन प्रहिता वयं ॥ समाकर्णय नो वाक्यं । मातरेकमश्रो-
हितं ॥ ७२ ॥ मिलिष्यत्यवनीर्जर्तु-र्जवत्या यदि नंदनः ॥ तत्पात्रयिष्यति ग्रास-मन्यथा नै-
व जूधवः ॥ ७३ ॥

तेषां वचांसि श्रुत्वेत्य-रुदत्सा रोहिणीपुनः ॥ गृणंतीति गुणान् जर्तुः । परासोः प्रौढया
गिरा ॥ ७४ ॥ त्वांविनेयं जवन्नार्या । निराधारा रट्यहो ॥ एकवारं स्वकीयं त-द्वर्शनं देहि
वद्वज्र ॥ ७५ ॥ जूमौ पंचाननस्याद्य । कुरंगा विचरंत्यहो ॥ ज्ञानवोऽद्य गता ज्ञानो-स्तम-
सः प्रसरोऽजवत् ॥ ७६ ॥ अद्यासने मृगपते-र्दुः पारापताः पदं ॥ परेषां तस्कराणां य-छ-
चनावसरोऽजनि ॥ ७७ ॥ गिरेर्मूले गुहा गुर्वी-राकल्य स्वचेतसा ॥ प्रकटीज्जविता जर्त-
स्त्वां विना कोऽङ्गिमस्तके ॥ ७८ ॥ दिवाप्यज्ञातमार्गाणां । निशीथे जवताविना ॥ दरीणां श्वा-

चरित्र

॥१०॥

रौहिणे-

॥११॥

पदैः शब्दै-मार्गं ज्ञाताथ कः प्रिय ॥ ७ए ॥ दुर्गस्याधो मठस्याधः । स्वीयबाहुबलेन च ॥
 त्वां विना वद चौरेंड । सुरंगां कः प्रदास्यति ॥ ७० ॥ प्राकारकपिशीर्षेभ्यो । हयानुत्तार्य हे-
 लया ॥ गंगाजलं तारयित्वा-ऽनयङ्गगाजलाब्रवान् ॥ ७१ ॥ प्रधानस्यायसः खंडं ॥ ममाशा
 तस्य कीदृशी ॥ अपूर्वेण ज्ञेयनाद्या-प्यारज्य कलितो हि यः ॥ ७२ ॥ यो हि ज्ञाग्यवतां
 ग्रासः । सोऽगमत्ताननु ध्रुवं ॥ मूलिकां वह काष्ठाना-मथ त्वं रौहिणेयक ॥ ७३ ॥ सोचे प्र-
 ति पुनः पुत्रं । सर्वेषामपि शृण्वतां ॥ स्ववंशस्य समाचारं । शृणु वत्स समाहितः ॥ ७४ ॥
 यद्यपि स्वर्णकोट्येका । तस्कराणां गृहे ज्ञेवत् ॥ नर्ते तथापि मुषितं । इयं नयं हि स्त्रीय-
 ते ॥ ७५ ॥ अर्जयिष्यसि यद्भयं । त्वमाशा तस्य कीदृशी ॥ ग्रासाः पितामहस्यापि । यद्य-
 युर्जीवतस्तव ॥ ७६ ॥ तव स्थाने न किं जाता । पुत्र्येका प्रियलक्षणा ॥ बंध्या बभूव किं
 नाहं । त्वया पुत्रेण को गुणः ॥ ७७ ॥ स्वमातृवचनैरेवं । प्रोत्कृष्टश्रौरविद्यया ॥ प्रमोदनाक्
 रौहिणेय-श्रितयामास चेतसि ॥ ७८ ॥ अजातेनाथ जातेन । तेन पुत्रेण को गुणः ॥ नू-
 नैर्यस्य तातस्य । जीवतोऽपि हि गृह्यते ॥ ७९ ॥ अहं पुत्रो जीवतो मे । वप्नुर्ग्रासोऽखि-

चरित्र

॥ ११ ॥

रोहिणौ-

॥१२॥

लो ययौ ॥ ब्रूते न्यायेन मातासौ । दोषोऽस्याः कोऽपि न ध्रुवं ॥ ए० ॥ ध्यात्वेति निःससा-
 रासौ । क्रीमां कुर्वन् गुहागृहात् ॥ लघूप्लू रूपं चक्रे च । मंत्रशक्त्या महत्तरः ॥ ए१ ॥ पुर-
 प्रतोलीमारुह्य । चिरं स्थित्वोप्लू रूपज्ञाक् ॥ प्रौढप्रासाद आसीनो । गीतं गायति निर्जरं ॥ ए२ ॥
 गीतमध्ये वदत्येवं । रे प्राहरिक जाग्रहि ॥ चिंतय श्रीहरं चौरं । पुरमध्ये समागतं ॥ ए३ ॥
 यो रौप्यखुरपुत्रोऽनू-चौरो लोहखुराह्वयः ॥ तत्पुत्र उप्लू रूपोऽहं । चौरविद्याबलोत्कटः ॥ ए४ ॥
 लुप्ता यैर्मत्पितुर्ग्रासा । रासकान् दापयन्ति ते ॥ अज्यासा अस्मदंगेऽप्य-न्यायस्यैव स्वज्ञावतः
 ॥ ए५ ॥ पुरमध्येऽधनो लोको । निःश्वासांस्तु विमुंचति ॥ जूपतेः सकलो दोषः-सोऽज्ञय-
 स्यापि मंत्रिणः ॥ ए६ ॥ मां मा जानीत करज-महं तस्करशेखरः ॥ वैज्जारगिरिवास्यस्मि ।
 बहुसंतापकारकः ॥ ए७ ॥ लुप्यते आसनं यस्य । जीवतोऽनुक्रमागतं ॥ तदीयवदनं दृष्ट्वा ।
 जलं पिबति कः क्षितौ ॥ ए८ ॥ ज्ञास्यते सकला बुद्धि-रज्ञयस्याथ मंत्रिणः ॥ राज्ञः परि-
 षदस्यापि । शक्तिः स्थाम च सांप्रतं ॥ ए९ ॥

इत्यर्थगर्ज्ञं तद्वाक्यं । सर्वे शृण्वन्ति मानावः ॥ प्रदीपदीप्रधवल-गृहे राज्ञश्च वल्लभाः ॥

चरित्र

॥१२॥

रौहिणे-

॥ १३ ॥

॥ १० ॥ शनैः शनैस्तं परितो-ऽमिलच्च बहुलो जनः ॥ स उद्गीय ततः स्थाना-न्महिषी-
 वाटकान् ययौ ॥ १ ॥ तडूपं सहसा दृष्ट्वा । पुरसंकीर्णस्थानके ॥ महिष्यो युगपन्नस्ताः ।
 प्रौढनादन्नयाकुलाः ॥ २ ॥ ये येऽन्नवन्महिषीणां । वाटकास्तत्र सोऽगमत् ॥ अन्वेति कांदि-
 शिकाश्च । ता रटन् पुरमध्यतः ॥ ३ ॥ पुरमध्येऽतिसंकीर्णे । महिषीपातिताज्जनात् ॥ धा-
 टीपातादपि प्राज्यो-ऽन्नवत्कोलाहलो महान् ॥ ४ ॥ तदा श्रीश्रेणिकहमापो-ऽन्नवद्घातायन-
 स्थितः ॥ तदोष्णोऽपि समायातो-ऽनुव्रजन्महिषीव्रजान् ॥ ५ ॥ महिषीस्वामिनोऽपीयु-स्त-
 त्र श्वाससमाकुलाः ॥ आरक्तकोऽस्ति तन्मध्ये । मुख्योऽसिष्यग्रहस्तकः ॥ ६ ॥ त्यक्तवोष्ट्ररू-
 पं सहसा-न्निधारक्तकरादसिं ॥ अन्नजडोहिणेयः सो-ऽदृश्यन्नावं कृणादपि ॥ ७ ॥ तत्रेति
 क्रीरुतस्तस्य । ज्ञानोरप्युदयोऽन्नवत् ॥ स तिष्ठन् जनमध्येऽपि । न कैश्चिदपि बुध्यते ॥ ८ ॥
 क्रीरुता रौहिणेयेन । कलितोऽन्नयमंत्रिराट् ॥ नालक्षि त्वन्नयेनाथ । रौहिणेयः स चौरराट्
 ॥ ९ ॥ अध्वानो महिषीरुद्ध । मर्त्यकोटिसमाकुलाः ॥ न कोऽपि तेन कुत्रापि । गंतुं क्र-
 ममपि क्षमः ॥ १० ॥ गच्छता तेन चौरैण । प्रणम्यान्नयमंत्रिणं ॥ ऊचे लोकोऽल्पमपि मे ।

चारित्र

॥ १३ ॥

रोहिणे-

॥१४॥

मा करोतु ज्ञयं स्फुटं ॥ ११ ॥ राजानं राजपुत्रं च । मंत्रिणं दंडपाशकान् ॥ नटिष्याम्यनिशं
रात्रौ । रात्रावागत्य लीलया ॥ १२ ॥

इत्युक्त्वा स ययौ तेषां । पश्यतामपि चौरराट् ॥ जग्मिवान् कोऽपि न पृष्टौ । सर्वको-
ऽपि जिजीविषुः ॥ १३ ॥ पिधाय कर्णौ पाणित्र्यां । तातादेशं प्रमाणयन् ॥ वीरसमव-
सरणं । दृष्ट्वा चेत्युत्सुकोऽचलत् ॥ १४ ॥ चरणे चरतस्तस्य । तीक्ष्णो जग्नश्च कंटकः ॥
शशाक तेन नो गंतुं । स एककमपि क्रमं ॥ १५ ॥ एकेन पाणिना कर्णं । पिधाय त्वरितं
ततः ॥ द्वितीयेनोदधारासौ । कंटकं पादतो निजात् ॥ १६ ॥ गंज्जीरध्वनिना प्रौढं । श्रीवीर-
स्य जगद्गुरोः ॥ रोहिणेयोऽशृणोद्वाक्यं । व्याख्यानं कुर्वतस्तदा ॥ १७ ॥ भहीतलास्पर्शिपा-
दा । निर्निमेषविलोचनाः ॥ अम्लानमाढ्या निःस्वेदा । निरुजांगाः सुरा इति ॥ १८ ॥ व-
हुश्रुतमिदं धिग्धि-गित्याशूद्धृतकंटकः ॥ पिधाय कर्णौ पाणित्र्यां । तथैवापससार सः ॥ १९ ॥
बहुमूढ्यं वीरुमाण-स्तत्खजं गृहमाप्तवान् ॥ प्रणम्य जननीं प्रोचे । कुरु शांतं मनस्तव ॥
॥ २० ॥ मातरारक्तककरात् । खजमेतन्मया हतं ॥ पितुः प्रयोजनस्यार्थे । त्वच्चित्तधृतिहेतवे

चरित्र

॥१४॥

रौहिणे-

॥ १५ ॥

॥ ११ ॥ न्युंठनानि विधायाशु । प्रदीपं सप्तवर्त्तिन्निः ॥ विधाय तिलकं माता । पुत्रायेत्या-
 शिषं ददौ ॥ १२ ॥ कुलदीप कुलाधार । वंशद्वयविज्ञूषण ॥ इन्धमेव सदा क्रीमे-स्तत्पुरे स-
 प्तवर्त्मसु ॥ १३ ॥ स्तनंधयोऽसि त्वं वत्स । मृत्युशंकां तु मा कृथाः ॥ तथा कुर्या यथा चं-
 डे-ऽन्निधां स्वां लेखयेदुतं ॥ १४ ॥ मृते त्वयि न मे शोकः । शंका त्वद्वरणे पुनः ॥ धृतश्चे-
 तज्जता कीर्त्तिः । पैत्री पैतामही पुनः ॥ १५ ॥ रणे चेद्भीक्ष्णिते वत्स । कांदिशिकोऽन्नवन्नवान्
 ॥ कुलं त्वया ततो वप्तु-र्मदीयं च विगोपितं ॥ १६ ॥ सिंहीकुक्षौ सिंहवंशे । यद्युत्पद्येत
 जंबूकः ॥ धिक् धिक् तं कातरं दीनं । जीवितं तस्य च वृथा ॥ १७ ॥ सहकारतरोराल-
 वाले चेत्किंशुकोन्नवः ॥ कृष्णवक्रमुखात्तस्मात् । फलाशा वद कीदृशी ॥ १८ ॥ राजा वा
 युवराजो वा । मंत्री वा दंरुपाशिकः ॥ नीता ज्वंति चेत्खेदं । ततो वैज्जारमापतेः ॥ १९ ॥

पितुः प्रयोजनं कृत्वा । नत्वा च जननीक्रमौ ॥ मातुः शिक्षा गृहीत्वा चा-चलद्रूयः स
 चौरराट् ॥ २० ॥ सुवर्णनरवेहेदी-प्यमानतनुदीधितिः ॥ धरागताहर्मणिव-हुरालोकश्च तेज-
 सा ॥ २१ ॥ शारदपूर्णिमाचंड-वक्त्रविस्मापितव्रजः ॥ तिलप्रसूननाशश्च । खंजरीटोपमांब-

चरित्र

॥ १५ ॥

रौहिणे-

॥ १६ ॥

कः ॥ ३२ ॥ वाक्यपीयूषकुंडाज-वक्त्रपार्श्वस्थितेन च ॥ पन्नगाकृतिना वेणी-दंढेनापि वि-
 राजितः ॥ ३३ ॥ सांप्रतं चौरमुख्योऽयं । पश्चात्पुण्यवतामपि ॥ रराजेतीव पुंसेण । नृशं सं-
 शोन्नितालकः ॥ ३४ ॥ दामिमीफलबीजाज-दंतश्रेणिर्मनोज्ञवाक् ॥ कंबुग्रीवः पीवरांसः ।
 पृथुवक्त्राश्च सत्ववान् ॥ ३५ ॥ युगोपमभुजः शंख-चक्रांकितकरद्वयः ॥ कुलिशाकृतिमध्य-
 श्च । रौहिणेयो प्रसन्नधीः ॥ ३६ ॥ गूढगुह्यो मृगजंघः । पद्माकृतिपदद्वयः ॥ गुंजापुंजप्रज्ञा-
 पूर-विराजितनखक्रमः ॥ ३७ ॥ सुवेषः सरलः शांतः । सुप्रसन्नः सदाकृतिः ॥ शौंभीरः सा-
 हसी शूरः । समर्थः समरेऽजयः ॥ ३८ ॥ रागज्ञो रूपवान् रम्य-रामारागनिकेतनं ॥ रौहि-
 णेयोऽरातिजेता । पुरे राजगृहेऽविशत् ॥ ३९ ॥ नवज्जिः कुलकं ॥ क्रीतं द्रव्येण धवल-गृह-
 मेकं मनोरमं ॥ सुधाधवलितं सप्त-नूभिकं नूरिन्मूषणं ॥ ४० ॥ वृक्ष तत्र युवत्येका । हा-
 मकुक्षिर्बुभुक्षया ॥ प्रतिपन्नांविकात्वेन । कृता च गृहरक्षिका ॥ ४१ ॥ वैज्जारपर्वते पूर्व-पुरु-
 षोपार्जितं धनं ॥ कत्यप्यानाययामास । स्वर्णरूप्यादिकं रहः ॥ ४२ ॥ वाणिज्यं मंजितं ते-
 न । द्रव्येण प्रकटं पुरे ॥ अमंरुयच्च स द्रव्य-हीनान् दत्वा निजं धनं ॥ ४३ ॥ वाहनानि च

चरित्र

॥ १६ ॥

रौहिणे-

॥ १७ ॥

पूर्यते । शतसंख्यानि सागरे ॥ प्रयांति दिक्षु सर्वासु । वस्तुपूर्णान्यनांसि च ॥ ४४ ॥ सितो-
 दरेणेव तेन । जनतानां यदृच्छया ॥ लक्षसंख्यानि दीयंते । व्याजेन इविणानि च ॥ ४५ ॥
 दुःखान्यनाश्रुःस्थानां । दीर्यते तेन हेलया ॥ वैरिणोऽपि हि रक्ष्यंते । राज्ञश्च शरणागताः
 ॥ ४६ ॥ दीयंते चार्थिसार्थेभ्यः । पट्टकूलतुरंगमाः ॥ दारिद्र्यं निर्धनानां च । दीर्यते धनदान-
 तः ॥ ४७ ॥ व्यवहारी रौहिणेयः । ख्यातोऽनूदिति तत्पुरे ॥ इहं प्रकारैः सकलै-रर्जयच्च ध-
 नं धनं ॥ ४८ ॥ उत्तीर्णा चौरिका चित्ता-द्वाणिज्ये ललगे मनः ॥ वाणिज्येनार्ज्यते यत्स्व-
 मन्योपायैर्धनैर्न तत् ॥ ४९ ॥ लाजलोभेन वाणिज्यं । एवंकुर्वन्निरंतरं ॥ बहूनां स पिपत्ति-
 स्म । रौहिणेयो मनोरथान् ॥ ५० ॥ गतेषु षट्सु मासेषु । स्तैन्यसंस्मृतिकारकाः ॥ अमि-
 लन् कथयांचक्रे । तैश्चारक्षकचेष्टितं ॥ ५१ ॥ त्वयका चौरिकात्याजि । निश्चितो दंरुपाशिकः
 ॥ चौरघरदृष्टमात्मानं । कथयत्येष बंदिज्जिः ॥ ५२ ॥ रौहिणेयो निशम्येति । ध्यातवान्मानसे
 निजे ॥ यावदेतान् दिनान् सहे । अद्यपश्चात्तु नो सहे ॥ ५३ ॥ आरक्षकस्याद्य मया । गेह-
 द्वारं नवं निशि ॥ कर्त्तव्यमिति स ध्यात्वा । प्रेषयामास तान्नरान् ॥ ५४ ॥ आरक्षकगृहे द्वा-

चरित्र

॥ १७ ॥

रोहिणे-

॥१८॥

त्र-मर्धरात्रे प्रदाय सः ॥ सर्वस्वं जगृहे शीघ्रं । मुक्तं यात्वा स्ववेश्मनि ॥ ५५ ॥ श्रेणिक-
 स्याश्वरत्नं चा-पहत्यातीववेगतः ॥ बीजत्सतेस्म तत्कात्र-द्वारे चौरावतंसकः ॥ ५६ ॥ ग-
 त्वा जागरयामास । पांशुवांश्चापि यामिकान् ॥ उत्तिष्ठतार्थयत ज्ञो-स्तुरंगं दंडपाशिकं ॥ ५७ ॥
 यामिकाः सहस्रोऽष्टाया-ऽनिरीक्ष्यापि च वामवं ॥ पदं निरीक्षितुं लग्नाः । कृत्वा दीपप्रदीपि-
 काः ॥ ५८ ॥ आरक्षकगृहेऽगच्छत् । पदस्तुरगसंज्ञवः ॥ कोलाहलं प्रकुर्वाणा । मिलिता अ-
 श्वयामिकाः ॥ ५९ ॥

एतावतापि ग्रासेना-मुष्य वांग न पूर्यते ॥ ततो हरति जूपस्या-श्वरत्नमिति वा-
 दिज्जिः ॥ ६० ॥ सुप्तश्चतुरके दंड-पाशिकस्तैः क्रुधोद्धतैः ॥ धृतस्तत्रैव तुरगे-ऽश्ववारश्च कृतो
 दुतं ॥ ६१ ॥ प्रज्ञाते पुरतो राज्ञः । स चानीयत पांशुवैः ॥ यथा रजोत्सवे लोकै-रजोत्सव-
 नरेश्वरः ॥ ६२ ॥ सचिवेनाज्ञयेनोचे । न चौरौ घटते ह्ययं ॥ विचारयोग्यं किमपि । कारणं
 स्थूलमस्ति ज्ञोः ॥ ६३ ॥ यावत्तत्कारणं वेद्मि । नाहं सम्यक् प्रकारतः ॥ युष्माज्जिर्न विधा-
 तव्यः । कलिस्तावत्सज्ञागणे ॥ ६४ ॥ आरक्षको गृहे यातो । वाक्येनाज्ञयमंत्रिणः ॥ गृहि-

चरित्र

॥१८॥

रौहिणे-

॥ १९॥

एषा ज्ञातः स्वामिन् । किमर्थं गृहमागतः ॥ ६५ ॥ तुरंगस्य मिषेणै तैः । पांरुवैस्तव मं-
 दिरं ॥ लुटितं सकलं नास्ति । तद्वन्तेषु दीयते ॥ ६६ ॥ पांरुवान् सकलान् धृत्वा । हन्म्य-
 य निशितासिना ॥ ययौ तुरंगशाखासु । तदारक्तो ज्ञान्नि ॥ ६७ ॥ रे रे चौर तदारक्त ।
 तिष्ठास्माकं पुरः स्थिरः ॥ एवं ब्रुवंत शस्त्राण्या-दायोत्तस्थुश्च पांडवाः ॥ ६८ ॥ रे वराक ज्ञ-
 वान् दास-स्ते चामी पांडवा वयं ॥ जगत्रयेऽपि विख्यातं । विहितं ज्ञारतं हि यैः ॥ ६९ ॥
 कुर्युः शस्त्राणि जात्कारं । पक्षयोरुन्नयोरपि ॥ अज्ञयो धीसखो ज्ञूयः । कुरुतेस्म निवारणं
 ॥ ७० ॥ तेषां प्रतिभुवो गृह्णन् । मंत्री कलिकृतौ पुनः ॥ चौरं न वीक्षते क्वापी-त्यधर्षदंड-
 पाशिकं ॥ ७१ ॥ लोकास्थानसमासीनो मूर्खयोश्च वलं क्षिपन् ॥ आरक्तो जनश्चास्ति । त-
 स्करोऽपि पुरः स्थितः ॥ ७२ ॥ चेच्चटिष्यति हस्ते मे । कथमप्येष तस्करः ॥ व्यपोहिष्यामि
 तज्ञेभं । ज्ञव्यरीत्या स्वचेतसः ॥ ७३ ॥ स नातिष्ठत्पापमति-लुटितेन गृहेण मे ॥ वैरं तु का-
 रयामास । मयका सहः पांरुवैः ॥ ७४ ॥

एवं विज्ञाषमाणं तं । निरीक्ष्य जनताग्रतः ॥ रौहिणेयो जहासोच्चै-रुदमीयत पक्षिवत्

चरित्र

॥ १९ ॥

रोहिणे-

॥२०॥

॥ ७५ ॥ जगृहे गह्वता तेन । तलारककमस्तकात् ॥ पट्टकूलं च जूपेन । प्रदत्तं शीर्षिवेष्टनं ॥
 ॥ ७६ ॥ प्रासादगुंगमारुह्य । वज्राघेऽथातिनिर्जयः ॥ विज्राघसे किं वराक । ज्ञातं स्थाम म-
 या तव ॥ ७७ ॥ तव खड्गं मया गिन्नं । अग्रेऽपि तव हस्ततः ॥ मयैव पातितं क्वात्रं । मंदि-
 रे तव कातर ॥ ७८ ॥ हत्वाश्वं पांडवैर्वैरं । मयैव तव कारितं ॥ संप्रत्येवोत्तरीयं ते । मया त-
 व मस्तकादृतं ॥ ७९ ॥ विलंबं कुरु मा दंड-पाशिकाधम सत्वरं ॥ युद्धयायांति ये वीरा-
 स्तानाकारयतु जवान् ॥ ८० ॥ किंचित्क्रीडां पुनः कुर्वे । यथा तैः सममादरात् ॥ बुद्धिदाना-
 य च पुन-राह्वयान्नयमंत्रिणं ॥ ८१ ॥ मां गृहितुं न शक्नोषि । बालमेकाकिनं जवान् ॥ क्व
 ते चौरघरदृत्व-मद्य ज्ञोः सकलं गतं ॥ ८२ ॥ अमिलद्वहुलो लोक-स्तत्रायातोऽन्नयोऽपि च
 ॥ तदा परिग्रेहेणोचे-ऽन्नयो वीतजयस्त्विति ॥ ८३ ॥ बीटकस्य प्रसादं चेत् । कुरुषे मंत्रि-
 राज नः ॥ वयं व्यपनयामोऽस्य । तच्चौरस्यान्निधामपि ॥ ८४ ॥ प्राह चौरौ निशम्येति ।
 यद्येवं कुरुत स्फुटं ॥ तत्किमप्यनृणीज्ञावं । भुक्तस्य जजताखिलाः ॥ ८५ ॥ वस्त्रव्याघ्रैश्च यु-
 ष्माजिः । कणिकाया विनाशनात् ॥ ज्ञहितं निखिलं राज्यं । श्रेणिकस्य क्षमाभुजः ॥ ८६ ॥

चरित्र

॥ २० ॥

रौहिणे-

॥ ११ ॥

नविष्यत्यन्यमित्रो मे । युष्मासु निखिलेषु यः ॥ मातुस्तारुण्यहारी स । प्रतापाढ्यो न हि
 ध्रुवं ॥ ८७ ॥ कृत्रियाः शौर्यसदनं । यूयमत्र समागताः ॥ शृंगपुण्ड्रपरिभ्रष्टाः । शंडा वा साह-
 सोत्कटाः ॥ ८८ ॥ बीटकं त्यज्यमानाया । रंडाया न्नवति ध्रुवं ॥ संग्रामस्य तु वेलायां ।
 बीटकं याच्यते कथं ॥ ८९ ॥ कारणं विद्यते स्थूल-मथवा बीटकार्येण ॥ देशत्यागस्य कार्ये-
 ण । तद्दि याचत निश्चयात् ॥ ९० ॥

बीटकेन त्रिपत्रेणा-थवा किं काष्ठज्झणं ॥ अतीव प्रापिताः खेद-मत्र यूयं करिष्यथ
 ॥ ९१ ॥ काहलानां निनादोऽनू-ङ्गतूरध्वनिर्गुरुः ॥ प्रतापिनां च शूराणां । सिंहनादोऽतिदु-
 स्सहः ॥ ९२ ॥ धोंकारैर्धनुषां विश्वं । संजज्ञे बधिरं किल ॥ बाणपूरेण संवन्नः । सहस्रकिर-
 णस्तदा ॥ ९३ ॥ वीराः कुर्वन्ति हुंकारान् । स्वीयाहंकारसंनृताः ॥ गह्वन्ति व्योममार्गेण । श-
 ब्दयन्ते च सायकाः ॥ ९४ ॥ निस्त्रिंशादीनि शस्त्राणि । चंचत्तेजोमयानि च ॥ सौदामिनी-
 व जात्कारं । कुर्वन्ति बहुकांतिभिः ॥ ९५ ॥ केऽपि लोष्ठानि काष्ठानि । केऽपि केऽपि मह-
 ण्डिलाः ॥ केऽपि जह्वांश्च सबलान् । केऽपि नानायुधानि च ॥ ९६ ॥ जनाः सर्वान्निसारेण ।

चरित्र

॥ ११ ॥

रोहिणे-

॥ ११ ॥

मुंचंतिस्म महाबलाः ॥ रौहिणेयंप्रति तदा । रुद्ध्वा च परितोऽधिकं ॥ ए७ ॥ औषधीमंत्र-
 यंत्राणां । बलेन न तदंगके ॥ जनमुक्तं प्रहरणं । लगतिस्म मनागपि ॥ ए८ ॥ अन्यच्च ते-
 षां लोकाना-मेवान्योऽन्यं कृणादपि ॥ चौरमंत्रबलोद्भूतः । कलिः समुदपद्यत ॥ ए९ ॥ प्रा-
 सादाग्रस्थितश्चौर-स्तान् वीक्ष्य कलितत्परान् ॥ कलिकारकवत्प्रीतो । हसति प्रौढशब्दतः ॥
 ॥ १०० ॥ कलिं कृत्वा स्थितानूचे । तानेवं परिपंथिकः ॥ कुर्वाणाः समरं यूयं । किं स्थिताः
 स्वयमेव ज्ञोः ॥ १ ॥ अहं युष्मच्छो नास्मि । तत्खेदं याथ किं वृथा ॥ अन्यच्च दहनं मु-
 क्त्वा । दहामि सकलं पुरं ॥ २ ॥ दत्तो मया तु लोकस्य । स्वकीयो दक्षिणः शयः ॥ स पी-
 ड्यते जनः सर्वो । नैति किं चापि मत्करे ॥ ३ ॥ युग्मं ॥ परिहृदः कः किं स्थाम । कोऽ-
 ज्ञयः पितृन्निर्मम ॥ प्रासोऽद्यत परं तेन । विनाशं न करोम्यहं ॥ ४ ॥ क्षिपामि हेलया
 प्रौढ-शिलां हन्म्यखिलान् जनान् ॥ रटंति तु प्रियास्तेषां । किमप्येति न मत्करे ॥ ५ ॥ त-
 स्माद्यास्याम्यहं ज्ञूयः । पश्याम्यारक्तकस्त्वसौ ॥ एवं ज्ञात्वा जल्ययता-हंदिनिर्विरुदावलिं
 ॥ ६ ॥ उक्तेति चौरोऽदृश्योऽनू-ज्जनो निजनिजे गृहे ॥ जगाम चौरचरितैः । सुप्रीतोऽपि च

चरित्र

॥ ११ ॥

रौहिणे-

॥ २३ ॥

विस्मितः ॥ ७ ॥ उद्वाहोऽथ जवन्नस्ति । परिग्रहपतेर्गृहे ॥ तत्रारक्षकरूपं स । कृत्वातिष्ठन्म-
 लिम्लुचः ॥ ८ ॥ तावद्वात्तापि न कृता । यावदूढौ बधूवरौ ॥ हयोऽन्नूत्ससिवेलायां । शगू-
 लात्वा च वरं ययौ ॥ ९ ॥ वस्त्रादि सर्वमादाय । तेन नग्रीकृतो वरः ॥ दंरुपाशिकगेहस्य ।
 गवाक्षेऽमोचि जीतिज्ञाक् ॥ १० ॥ कस्मादपि समाचारं । ज्ञात्वा स्वीयाप्तमानवात् ॥ ज-
 वात्परिग्रहेऽशेना-वेष्टयतारक्षकगृहं ॥ ११ ॥ अहं गवाक्षमध्येऽस्मि । शिखिनं कोऽपि मास्य-
 तु ॥ इति प्रोक्ते वरेणापि । महान् कोलाहलोऽजनि ॥ १२ ॥ निःश्रेणिं मंरुयित्वोच्चैः । परि-
 ग्रहपतिः स्वयं ॥ वरमुत्तारयांचक्रे । देहक्षेमं च पृष्टवान् ॥ १३ ॥ बंदं गृह्णात्यसौ दंरु-पा-
 शिकः पुरमध्यतः ॥ प्रदास्यामो वयं मान-ममुष्यातीवमंजुलं ॥ १४ ॥ तस्मिन्नवसरे मंत्रि-
 समीपे दंरुपाशिकः ॥ अन्नूत् कोलाहलं श्रुत्वा । साज्जयो गृहमाययौ ॥ १५ ॥ अन्नयस्तान्
 जगादैव-मत्र किं यूयमागताः ॥ लुंटाका इव किं गेहं । लुंटिष्यथ बलोत्कटाः ॥ १६ ॥ कु-
 त्र यूयं च कुत्रैष । पार्श्वेऽन्नून्मम सांप्रतं ॥ एष एवास्ति किं लब्धो । युष्मान्निः पांरुवैरपि
 ॥ १७ ॥ त्वं चेद्भक्षसि तद्भक्ष । बंदग्राही पुनस्त्वसौ ॥ अस्य गेहे वरो लब्धः । प्रादुरेवं च ते

चरित्र

॥ २३ ॥

रोहिणे-
॥ २४ ॥

जटाः ॥ १८ ॥ परिग्रहपतिः प्रोचे । शृणु वाक्यं ममान्नय ॥ साक्षिणो न ज्ञवंत्यहणोः । क-
दापि जगतीतले ॥ १९ ॥ बंदग्राही चौरराजो-ऽन्यायवान् जनवंचकः ॥ एक एव तलारहो ।
नास्ति कोऽपि परः पुरे ॥ २० ॥ सुषितं पत्तनं सर्व-मनेनैव च मायिना ॥ पक्षपातं करोषि
त्व-मस्य इविणलोन्नतः ॥ २१ ॥ अंगारवृष्टिश्चंशच्चे-त्तमसः प्रसरो रवेः ॥ हुतभुक्संज्ञवो
नीरा-त्ततः किं क्रियतेऽन्नय ॥ २२ ॥ त्वत्तोऽप्यन्यायवृत्तिश्चे-त्तत्को न्यायकरः कितौ ॥ वृत्ति-
श्चेच्चिर्नटान्यत्ति । ततः किं क्रियतेऽन्नय ॥ २३ ॥ अन्यायिनमिमं चेत्त्वं । मंत्रिन् जुगुप्ससे-
धुना ॥ पश्चादपि हि हत्वान्य-राज्ये यास्याम्यहं ध्रुवं ॥ २४ ॥

एवं विवादे संजाय-मानेऽसौ चौरसत्तमः ॥ व्यक्तीज्ञूय वज्राणेत्य-न्नयं मंत्रिमहत्तमं ॥
॥ २५ ॥ मयारहकरूपेण । प्रजहेऽसौ वरोत्तमः ॥ मयैवाज्जरणान्यस्ये-मानि लातानि वीक्ष्य-
तां ॥ २६ ॥ संग्रामं मयका साकं । कृत्वा वघ्नीत मां समे ॥ अन्यथा शीर्षिमाढ्याय । यात
गेहे स्वके स्वके ॥ २७ ॥ चलेन्न स्थानकादेश । घातं मुंचामि यंप्रति ॥ इत्युक्त्वा स्तंजितस्तेन ।
तस्करेण परिग्रहः ॥ २८ ॥ शस्त्राणि हर्षतस्तेषां । सर्वेषां चौरराट् तदा ॥ आदत्तेस्म चालंका-

चरित्र

॥ २४ ॥

रौहिणे-

॥ १५ ॥

र-संघातं च तदंगतः ॥ १५ ॥ विधाय जननीशिक्षा-मेवं तस्करशेखरः ॥ वितीय मौक्ति-
 कं हार-मज्जयं च नमोऽकरोत् ॥ १७ ॥ जगाद चैवं मंत्रींश्च । त्वं कल्पतरुसन्निभः ॥ अहं
 करीरतुड्योऽस्मि । का स्पर्धा मे त्वया सह ॥ १८ ॥ पुनर्मुख्यः प्रधानेषु । त्वमेव मतिवैज-
 वैः ॥ तवैव शस्यते बुद्धिः । सकलेऽपि जगत्रये ॥ १९ ॥ अहं प्रतिदिनं नत्वा । त्वां करिष्या-
 मि ज्ञोजनं ॥ ज्ञवत्पादावप्रणम्य । नियमो ज्ञोजनस्य मे ॥ २० ॥ उपलक्षसि मां चौरं । य-
 दा मंत्रींश्च लक्ष्णैः ॥ मरणांतं तदा स्तैन्यं । त्यक्त्याभ्येव न संशयः ॥ २१ ॥ हसित्वोवाच स-
 चिव-स्त्वं मया देहलक्ष्णैः ॥ लक्षितश्चौरराजाग्र । का मतिस्त्वत्परीक्षणे ॥ २२ ॥ सत्यप्र-
 तिज्ञश्चौरैश्च । सत्यवाचा युधिष्ठिरः ॥ स्वयं मुखेन यत्प्रोक्तं । तत्पाठ्यं वचनं त्ववा ॥ २३ ॥
 चौरेण ज्ञातं मन्त्रिन् । वागस्माकं हि तादृशी ॥ पृथिव्यां यादृशो मेरु-लोहरेखा च यादृ-
 शी ॥ २४ ॥ सतानीकसुतो नाहं । चंडप्रद्योत एव वा ॥ ययोः कूटं विधाय त्वं । मतिमा-
 नज्जवो भुवि ॥ २५ ॥ रात्रिरद्यापि बहुला । विनिर्जित्य परिग्रहं ॥ जगाम निजमावासं । सु-
 खेनापि स तस्करः ॥ २६ ॥ त्यक्तं सर्वमपि स्तैन्यं । दयायां स्थापितं मनः ॥ नानाप्रकारै र-

चरित्र

॥ १५ ॥

रौहिणे-

॥ २६ ॥

मते । मध्ये राजगृहं पुरं ॥ ४० ॥ वाचां बंधे स्थितश्चौर-शेखरः सोऽनुवासरं ॥ निरीक्षितं
विना भुंक्ते । नैव ह्यज्ञयमंत्रिणं ॥ ४१ ॥

अन्यदाज्ञयमंत्रिणो-ऽगमच्छ्रीजिनमंदिरे ॥ देवपूजां विदधते । विलंबश्चाज्ञवद्बहुः ॥ ४२ ॥
जगामान्वज्ञयं सोऽपि । तस्करोऽतिबुभुक्षितः ॥ पूजोपहारमादाय । श्राद्धवेषधरो दुतं ॥ ४३ ॥
कृता निषेधिका तेन । विशता न जिनगृहं ॥ परितः समवसृतिं । प्रदत्ता न प्रदक्षिणा ॥ ४४ ॥
अज्ञेयं ततो ज्ञातं । मंत्रिणा श्राद्धवेषभृत् ॥ मलिम्लुचोऽश्रवा धूर्तः । कोऽप्ययं जगतीतले
॥ ४५ ॥ साधर्मिक त्वां वंदेऽह-मित्युक्तेऽज्ञयमंत्रिणा ॥ लोकज्ञाषानुगा तस्मै । तत्रे तेन न-
मस्कृतिः ॥ ४६ ॥ लक्ष्णैरिज्जिरज्ञयो । मतिमान् मानसे स्वके ॥ ज्ञातवान् महिषीपालं ।
तं न श्रावकसत्तमं ॥ ४७ ॥ गृहीत्वा दक्षिणं बाहुं । तस्य चौरस्य धीसखः ॥ चंचाल वा-
र्त्तयन् स्वीय-मंदिरं प्रति तं पथि ॥ ४८ ॥ उपलक्षिता मया यूय-मद्य देव न संशयः ॥ पा-
लय स्वीयवचनं । यदि त्वं सत्यवागसि ॥ ४९ ॥ इत्युक्ते मंत्रिणा प्राह । चौरः साहसबुद्धि-
मान् ॥ किं वाचः पालनं मंत्रि-न्नश्रवा किमपलक्षणं ॥ ५० ॥ यूयं वृद्धिं गता राज्ञः । स-

चरित्र

॥ २६ ॥

रौहिणे-

॥ २७ ॥

ज्ञायां बुद्धिवैज्जवाः ॥ व्यवहारिणो वयं मंत्रिन् । ज्ञङ्का मुग्धमानसाः ॥ ५१ ॥ युष्मत्तम-
 स्यां जानीमः । कथंचन वयं हि न ॥ प्रश्नं चेद्विद्यते किञ्चि-तद्व्यक्तं वद मे पुरः ॥ ५२ ॥
 युष्मत्पार्श्वे निषीदन्ति । सज्ञायां ये तु कोविदाः ॥ युष्मदुक्तं विजानन्ति । ते नरा नेतरे क्षि-
 तौ ॥ ५३ ॥ क्लृप्तेन पुरतो राक्ष-स्तावुज्जौ चौरधीसखौ ॥ आयातौ नृपसदसि । वेष्टितौ न-
 रकोटिज्जिः ॥ ५४ ॥ विधाय प्रणतिं नृप-मुवाचाज्ञयमंत्रिराट् ॥ असौ स तस्करो येन । लुं-
 टितं सकलं पुरं ॥ ५५ ॥ नवं नवं करोत्येष । रूपं प्रतिदिनं नृप ॥ चरित्रमस्य चौरस्य । न-
 रेंड वचनातिगं ॥ ५६ ॥ पुरारक्षो विनटितो-ऽनेन चौरेण हेलया ॥ नृत्यं कृत्वा वरं लात्वा ।
 स्वरूपेणैष नष्टवान् ॥ ५७ ॥ जिनपूजां कुर्वतो मे । समागाङ्गिनमन्दिरे ॥ निषेधिकामकृत्यै-
 व । प्राविशच्चैत्यमध्यतः ॥ ५८ ॥ परितः समवसृतिं । नादोदेष प्रदक्षिणां ॥ योग्योऽसौ द-
 क्षिणायाश्च । तदा ज्ञातं मया स्फुटं ॥ ५९ ॥ श्रेणिकोऽपि तदोवाच । जैनं जयति शासनं ॥
 विवेकविनयाचार-विचारगुणमन्त्रितं ॥ ६० ॥ तेजोमया हि सर्वेऽपि । ग्रहनक्षत्रतारकाः ॥ न
 सूर्येण समोऽप्येको । वर्ण्यते कोविदैर्यथा ॥ ६१ ॥ तथा जगत्यां सर्वेऽपि । संति धर्माः मनो-

चरित्र ।

॥ २७ ॥

रौहिणे-
॥ १८ ॥

हराः ॥ न जैनधर्मतुल्योऽस्ति । कोऽपि धर्मो जगत्रये ॥ ६३ ॥ गणेशं कथयित्वापि । ति-
त्तरं जिह्वा स्वया ॥ हत्वा खादंत्यहो मूर्खा । भिष्याधर्मरता नराः ॥ ६४ ॥ अथवा नाग-
पंचम्यां । नागमर्चति गोमयं ॥ प्रस्फुरंतं चलंतं च । प्रत्यहं घ्नति जोगिनं ॥ ६५ ॥ जिन-
धर्मपरित्यक्ता । ब्रुवंतः परटा इति ॥ बब्वूलफलिका बह्वी-र्नक्षयंत्यविवेकिनः ॥ ६६ ॥ जि-
नधर्मविहिना ये । मानवाः स्युर्महीतले ॥ ते देवगुरुपूजायाः । समाचारं विदंति न ॥ ६७ ॥
अतः श्रीमन्महावीर । विवेकविनयान्विते ॥ मतिः स्फुटा जैनधर्मे । मम ज्ञूयान्नवे ज्ञवे ॥
॥ ६८ ॥ ज्ञूपात्मन्त्रिणोर्वाक्य-मेवमुक्तं शृणोति सः ॥ अमिलन्नागरो लोक-स्तं निरीक्षितु-
माकुलः ॥ ६९ ॥ अवदत्सकलो लोक । एकवाक्येन वीक्ष्य तं ॥ एतं कथं रुद्ध्वांस्त्वं । मं-
त्रीऽवद सत्वरं ॥ ७० ॥

रौहिण्योऽन्निधानेन । रमाक्रीडानिकेतनं ॥ प्रसिद्धः पुरवासीन्यः । सन्न्यलोकसुरदुमः
॥ ७१ ॥ दत्ते क्रीणाति वा स्वर्ण-कोटिमेष नरोत्तमः ॥ शुद्धकहट्टे ददात्येष । इव्यलहं न सं-
शयः ॥ ७२ ॥ वणिक्पुत्रा घनाः संति । ज्ञूपास्य व्यवहारिणः ॥ संप्रेष्यतां निजा दूता-स्ता-

चरित्र

॥ १८ ॥

रौहिणे-

॥ १६ ॥

नाकारयत दुतं ॥ ७३ ॥ परोपकारी पुण्यात्मा । पापदोषविवर्जितः ॥ दुर्बलानामनाश्रानां
 विश्रामो ह्येष ते पुरे ॥ ७४ ॥ यो न जानाति देवेभ्यो । मानवोऽर्चितुमार्जवात् ॥ न जा-
 नात्यश्रवा कर्तुं । सेवां वो नृकृत्वतः ॥ ७५ ॥ न चायात्यश्र युष्माकं । बुद्धौ यो दक्षतागु-
 णैः । स सर्वो घटते चौरः । किं मन्त्रिन् पुरमध्यतः ॥ ७६ ॥ युग्मं ॥ रौहिणेयममुं मुंच ।
 । नृकं व्यवहारिणं ॥ अश्र चेन्नो चलिष्याम-स्तद्वयं नृवतः पुरात् ॥ ७७ ॥ जनवाचं निश-
 म्येत्य-नयः प्राह विषमधीः ॥ नृगना वयं गृहीत्वामुं । जना व्रजत सत्वरं ॥ ७८ ॥ रौहिणेयो
 वज्राणैव । किं यात्वा क्रियते गृहे ॥ कलंकं मेऽपनयामुं । सत्यं वासत्यमद्य नोः ॥ ७९ ॥
 आकर्षयामि भुजगं । फटाटोपोत्कटं घटात् ॥ गृह्णामि गोलमयसो-ऽग्नितप्तं दक्षिणे करे ॥
 ॥ ८० ॥ खदिरांगारपूर्णं वा । कुंभे ऊपां ददाम्यहं ॥ स्वीयनिर्मलज्ञावत्वा-द्विषं खादामि वो-
 द्धवणं ॥ ८१ ॥ सकलस्यापि देवस्य । पिबामि कोशमादरात् ॥ निजमेवंप्रकारेण । कलंकमप-
 नयामि नोः ॥ ८२ ॥ हसित्वाश्रान्नयोऽवादी-ज्जाने त्वच्चरितं समं ॥ अग्निना दह्यसे नैव । त्वं
 न सैषैश्च खाद्यसे ॥ ८३ ॥ न वद्ध्यते नवान् पाशै-र्विषं न प्रगमेत्तव ॥ निःशूकत्वाच्च धै-

चरित्र

॥ १६ ॥

रौहिणे-

॥ ३० ॥

यात्र । प्रज्वंति सुरा अपि ॥ ८४ ॥ मंत्रप्रज्ञावतो नीरं । करोति शिखिनं जवान् ॥ शपथं
तं कुरुष्व त्वं । यमहं कारयामि ज्ञोः ॥ ८५ ॥

उमुक्ते रौहिणेयेन । तदैका दीपधारिका ॥ पुंसा कलावतैकेन । निर्मिता बहुयत्नतः ॥ ८६ ॥
बहुदोरकसंचारै-र्विस्मापितबहुप्रजा ॥ मनोज्ञरूपसंयुक्ता । जूषणैश्च विजूषिता ॥ ८७ ॥ पि-
नष्टि दंतान् सैकस्य । दोरकस्य हि चालनात् ॥ केनापि दोरकैलैषा-सिप्रहारं विमुंचति ॥
॥ ८८ ॥ यंत्रेणैकेन सा नृत्येत् । केनापि कुरुते स्मितं ॥ केनापि रुदितं कुर्यात् । केनाप्यु-
त्फुल्ललोचना ॥ ८९ ॥ उत्पादयति सा मोहं । केनापि जनमानसे ॥ उपायने समानीता ।
सायाता मंत्रिणः स्मृतौ ॥ ९० ॥ मंत्रिणानायिता संस-न्मध्ये सा दीपधारिका ॥ चौरसं-
हारिणी नाम्ना । खड्गखेटकधारिणी ॥ ९१ ॥ आनीतायां च तस्यां हि । चौरमूचे स धीस-
खः ॥ कुरु त्वमस्या देव्या ज्ञोः । प्रणतिं जक्तिनिर्जरः ॥ ९२ ॥ चौरौ जविष्यसि त्वं न ।
चेत्साधुश्च जविष्यसि ॥ गृहीष्यति तदा नाम । तवाप्येषा न संशयः ॥ ९३ ॥ रौहिणेयस्त-
दोवाच । मंत्रिणं शृणु धीसख ॥ मुक्त्वा जिनमहं नान्यं । नमामि स्थिरमानसः ॥ ९४ ॥

चरित्र

॥ ३० ॥

रौहिणे-

॥ ३१ ॥

लोकं भाजय पश्य त्व-मात्मना सदृशं समं ॥ त्वं मंत्रीं ङो नरेन्द्रस्य । मिथ्यात्वस्य समाश्र-
 यः ॥ ए५ ॥ अग्रेऽपि हि त्वया यद्गः । पूजितोऽसंख्यमानवैः ॥ अग्रे ज्वन्ननाचारं । श्राद्धैः
 कारयसि त्वकं ॥ ए६ ॥ नित्यं स्वलक्ष्णैरेजिः । शुद्धसम्यक्तवधारिणं ॥ तथा श्रीवीतरागस्य
 । ज्ञक्तं ज्ञाययसि स्वकं ॥ ए७ ॥ कुर्वेऽस्याः शपथं नाहं । श्रावको जातु निश्चयात् ॥ इत्यु-
 क्त्वा चिंतयित्वा च । पुनराह स तस्करः ॥ ए८ ॥ शपथांश्चेत्करिष्यामि । चाग्रहात्तव संप्र-
 ति ॥ आलोचनां गृहिष्यामि । पुनः सुगुरुसन्निधौ ॥ ए९ ॥ चिरं तेऽहं सहिष्यामि । कोपं
 मरणकारकं ॥ लगिष्ये न पुनर्देव्याः । पादयोर्मंत्रिसत्तम ॥ ३०० ॥ दुःप्रापं ज्वलहेऽपि । स-
 म्यक्तं याति येन मे ॥ प्राणत्यागेऽपि सचिव । विधास्यामि हि तन्न हि ॥ १ ॥ श्रुत्वेति वा-
 क्यं चौरस्य । मुमुदे श्रेणिको नृपः ॥ साधर्मिकोऽयं मंत्रिन् मे । चौरौ न घटते ह्यसौ ॥ २ ॥
 संसत्समकं चौरः स । पुनरुचेऽतिनिर्जयः ॥ जनानां पश्यतां मंत्रि-न्नृतं मां कुरु वानृतं ॥
 ॥ ३ ॥ इत्युक्ते पूजिता तूर्णं । पांचाली मंत्रिणा सुमैः ॥ अतीवरम्यमदिरा-वारिणा स्नापि-
 ता स्वयं ॥ ४ ॥ यस्याः परिभलेनाप्य-चेता ज्वति मानवः ॥ तत्स्नात्रमदिरावारि । पायि-

चरित्र

॥ ३१ ॥

रौहिणे-

॥ ३२ ॥

तश्चौरशेखरः ॥ ५ ॥ पिवतः स्नात्रपानीयं । पांचाली तस्य मस्तके ॥ घातं मुमुच खड्गस्य ।
रज्जुसंचारयोगतः ॥ ६ ॥

इतश्च सोऽपि मदिरा-पानधूर्णितलोचनः ॥ विसंझः पतितः पृथ्व्यां । लोकैश्चामंस्त स
मृतः ॥ ७ ॥ हाहाकारः कृतः सर्वै-लोकैस्तन्नक्तितत्परैः ॥ अश्रुपातश्च मुमुचे । तस्य शो-
केन पीडितैः ॥ ८ ॥ अविचारपरा ज्ञूपाः । कथ्यन्ते शास्त्रकोविदैः ॥ न तद्व्यतीकं ज्ञवति ।
युगांतेऽपि महीतले ॥ ९ ॥ जनतेत्युक्तिवाचाला । जगाम स्वस्वमंदिरे ॥ अजयः सज्जयां-
चक्रे । प्रासादं सप्तज्ञूमिकं ॥ १० ॥ सुधाधवलितं रम्यं । चंडोदयविराजितं ॥ कर्पूरागुरुक-
स्तूरी-धूपधूपितमध्यकं ॥ ११ ॥ पिहिता पट्टकूलेना-कीर्णा पुष्पोत्करेण च ॥ मुक्ता प्रासा-
दमध्ये च । शय्यैकातिसुकोमला ॥ १२ ॥ स्वामी जातस्त्वमस्माकं । कैः पुण्यैस्त्रिदिवेऽत्र
ज्ञोः ॥ विहितं जन्मनि प्राच्ये । स्वं पुण्यं वद नः पुरः ॥ १३ ॥ शिक्षामेवंविधां दत्वा । च-
तस्रश्च वरांगनाः ॥ मालांकितकरा मुक्ताः । शय्यापादचतुष्टये ॥ १४ ॥ गीततालानुमानज्ञः ।
प्रवीणो नृत्यकर्मणि ॥ गांधर्वादिः समग्रोऽपि । संप्रदायो व्यमोचि च ॥ १५ ॥ इतः स म-

चरित्र

॥ ३२ ॥

रौहिणे-

॥ ३३ ॥

दिरापाने-नोन्मत्तो रौहिणेयकः ॥ स्वापितस्तत्र शय्याया-मुत्पाद्यान्नयमंत्रिणा ॥ १७ ॥ ग-
तेऽथ मदोन्मादे । सचेताः सोऽन्नवत्क्षणात् ॥ तुड्यं सुरविमानेन । गृहमैक्षिष्ट सुंदरं ॥ १८ ॥
स्त्रियो विलोकिता देवी-सन्निज्ञा रूपबंधुराः ॥ नरा देवोपमा रूप-सौंदर्यगुणशालिनः ॥ १९ ॥
अस्मिन्नवसरे देव्यः । कृत्रिमाः पुष्पस्त्रग्धराः ॥ ऊचुः पुरः समागत्य । प्रौढेन ध्वनिना तं
॥ २० ॥ स्वर्गोऽयं पंचमः स्वामिन् । विमानं सर्वसुंदरं ॥ तस्याधिपत्यं संजातं । तव पुण्य-
प्रज्ञावतः ॥ २१ ॥

एता वयं कलत्राणि । ते चतस्रोऽपि सुंदर ॥ एते सर्वेऽपि ते देवाः । सर्वदादेशकारिणः
॥ २२ ॥ प्राच्यजन्मकृतं पुण्य-मादौ नः पुरतो वद ॥ पश्चात्स्वर्गसमाचारं । यथा कुर्मो वयं
तव ॥ २३ ॥ जप्तस्त्वया महामंत्र-स्तपस्तप्तं त्वयाश्रवा ॥ दानं दत्तं सुपात्रे वा । यद्धिमा-
नाधिपोऽन्नवः ॥ २४ ॥ मरणांतं वा त्वया क्वात्रं । पातितं वा जनगृहे ॥ अस्मिन् गात्रेऽ-
श्रवा पीडा । कापि सेहे त्वया प्रज्ञो ॥ २५ ॥ धारातीर्थेऽश्रवा प्राण-त्यागो हि विदधे त्वया
॥ सत्यं वद त्वं कैः पुण्यै-रस्माकं नायकोऽन्नवः ॥ २६ ॥ इतोऽन्नयोऽपि मंत्रीह । वणिजः

चारित्र

॥ ३३ ॥

रौहिणे-

॥ ३४ ॥

पुरवासिनः ॥ नागाख्यं रथिकं चैव । समाहूयागतोऽस्ति च ॥ १७ ॥ तेषामग्रेऽस्ति कश्यप-
 न् । चरितं शृणुतैकदा ॥ रौहिणेयस्य प्रश्नात्तु । यूयमुच्चलत दुतं ॥ १८ ॥ रौहिणेयो निश-
 म्याथ । देवीवाक्यान्यचिंतयत् ॥ अरीदं बुद्धिविज्ञानं । किमप्यज्ञयमंत्रिणः ॥ १९ ॥ चौर-
 राजश्चंचलश्च । लोकसंतापकारकः ॥ मादृशोऽपि यदि स्वर्गं । याता तदुर्गतौ हि कः ॥ २० ॥
 ख्यातानि यानि वीरेण । लक्षणानि दिवौकसां ॥ दृश्यन्ते तानि नैतासु । देवीषु हि मनाग-
 पि ॥ २१ ॥ आसां शुष्यन्ति पुष्पाणि । पादौ च स्पृशतो भुवं ॥ मेघोन्मेषं प्रकुर्वते । लोच-
 ने चातिचंचले ॥ २२ ॥ देवांगनाविमानादि । सर्वं कृत्वापि कृत्रिमं ॥ ज्ञातुं मम मनोवृत्तिं ।
 धृत्वानीतोऽहमत्र वै ॥ २३ ॥ प्रदास्याम्यहमेतासा-मुत्तरं रम्यमद्य वै ॥ चिंतयित्वेत्युवाचायं
 । देवदेवांगनाः प्रति ॥ २४ ॥ वासो ममान्नवङ्म्ये । पुरे राजगृहे सदा ॥ रौहिणेयान्निधान-
 स्य । प्रकृष्टव्यवहारिणः ॥ २५ ॥ श्रीवीरजिनपार्श्वेऽनू-न्मम चेतः सदैव हि ॥ गमनं तत्र
 न प्राप्त-मंतरायेण केनचित् ॥ २६ ॥ संयमोपरि श्रद्धानू-त्तपस्तप्तं सुदुस्तपं ॥ पुनस्तस्मि-
 न् पुरे मंत्र्य-ज्ञयोऽनूत् श्रेणिकात्मजः ॥ २७ ॥ दत्तः कलंको मे तेन । व्यलीकः -स्तैन्यसं

चरित्र

॥ ३४ ॥

रौहिणे-
॥ ३५ ॥

जवः ॥ पायितोऽहं विषं क्रोश-मिषेणातीवज्जङ्कः ॥ ३७ ॥ दत्तः प्रहारः शीर्षे च । देव्या
निश्चिंशसंजवः ॥ दीक्षामनोरथश्चित्ते-ऽनून्नष्टोऽज्ञाग्यतस्तदा ॥ ३८ ॥ गंधोत्कटैः सुमनसै-
र्वीतरागो मयार्चितः ॥ दत्तं दानं सुपात्रेभ्यः । परमश्रद्धयान्वहं ॥ ४० ॥ व्यलीकोऽपि कलं-
कश्च । दत्तः सेहे क्षमाभृता ॥ एतैः पुण्यैर्विमानेऽस्मि-न्नहं सुरवरोऽन्नवं ॥ ४१ ॥ जजडपु-
स्ताः पुनर्देव्यः । सहास्मान्निरहोनिशं ॥ मनोरथाधिकं भुङ्क्व । सुखं विषयसंजवं ॥ ४२ ॥
विमानेऽत्र सुरो योऽनूत् । पुरा यूयं तदंगनाः ॥ मम स्थ जननीस्थाने । युष्माकं चाप्यहं
सुतः ॥ ४३ ॥

श्रुएवंतौ स्तस्तदा नाग-गोत्रव्यवहारिणौ ॥ पुनर्देवो बज्राणैवं । वचो निर्णयरूपकं ॥
॥ ४४ ॥ व्यवहारो न यत्रास्ति । जननीतनुजन्मनोः ॥ स्वर्गेणापि न मे कार्यं । तेन मे पा-
पदायिना ॥ ४५ ॥ रूपसौज्ञाग्यतो यासां । चलन्ति यतयोऽपि हि ॥ न ताज्जिः क्षुजितः किं-
चि-ज्ञेहिणीकुक्षिसंजवः ॥ ४६ ॥ नागेन गत्वा कथितं । श्रेणिकस्य क्षमाभुजः ॥ चरित्रं स-
कलं तस्य । चित्तविस्मयकारकं ॥ ४७ ॥ श्रेणिकोऽपि समागत्या-न्नणत्तं रौहिणेयकं ॥ ध-

चरित्र

॥ ३५ ॥

रौहिणे-

॥ ३६ ॥

मार्गार विचारइ । मम मंतुं क्वमस्व ज्ञोः ॥ ४७ ॥ साधर्मिकस्त्वमस्माकं । मंत्री किमपि वे-
त्ति न ॥ इतो वर्द्धपनं जातं । श्रीवीतरागसंज्ञवं ॥ ४८ ॥ वीरं समवसृतं ज्ञात्वा । मोक्षल-
क्ष्मीप्रदायिनं ॥ प्रमोदपूर्णः संजज्ञे । पुरवासी जनोऽखिलः ॥ ४९ ॥ रौहिणेयोऽयं संयोज्य
। पाणी प्रोवाच मंत्रिणं ॥ देवानामपि जित्वर्यै । बुद्धये ते नमोऽस्तु मे ॥ ५० ॥ इयं ते वा-
रुणी मंत्रिन् । दुर्गतिद्वयवारिणी ॥ कुर्वतोऽप्यपकारं मे । उपकारः कृतस्त्वया ॥ ५१ ॥ म-
माशावर्द्धनो मंत्रि-न्नसावायस्त्वया ददे ॥ विमानं कुर्वतापि मे । विमानं ठौकितं त्वया ॥
॥ ५२ ॥ सर्वमेतत्त्वया चक्रे । मां ज्ञातुं मंत्रिपुंगव ॥ तव बुद्धिर्जनोत्कृष्टा । गुरोरपि वचोऽ-
तिगा ॥ ५३ ॥ महिमा तव हस्तस्य । मंत्रीश्वर महत्तरः ॥ यद्वत्तासवयोगेन विमानमज्ञव-
न्मम ॥ ५४ ॥

अपराधो मया मंत्रिन् । यः कृतो वचनातिगः ॥ तेनापि ते प्रसादेन । साधुर्जातो जग-
त्रये ॥ ५५ ॥ उपकारकरः कोऽपि । त्वत्तो नान्यो जगत्रये ॥ मया पुरं विनष्टितं । त्वयाहं पा-
यितोऽमृतं ॥ ५६ ॥ शृण्वमात्य म्रियंते ये । जीवंतोऽपि नराः क्षितौ ॥ महावीरप्रसादेन । ते

चरित्र

॥ ३६ ॥

रौहिणे-

॥ ३७ ॥

जायंतेऽजरामराः ॥ ५८ ॥ त्वयाहं पायितो यस्तु । क्रोशो देव्याः स तूत्तमः ॥ जातोऽहं तेन
निर्दोषो । यत्त्वत्पाणिप्रज्ञावतः ॥ ५९ ॥ देवोऽज्जणत् करे देव्या । असिर्योऽतिगुणो हि सः ॥
तेन मे मस्तकाद्वोषः । सर्वोऽप्युत्तारितः कृणात् ॥ ६० ॥ खड्गप्रहारो यो दत्तो । देव्या मे म-
स्तकेऽनया ॥ परमार्थस्वरूपेण । स मे संसारतारकः ॥ ६१ ॥ लोकाः शृण्वंतु सर्वेऽपि । चौरौहं
चौरवंशजः ॥ मातृपितृपक्षशुद्धे । देवानामपि दुर्धरः ॥ ६२ ॥ गंतुं नोदत्तवान् वीर-सन्नायां ज-
नको मम ॥ इयत्कालं ततस्तेन । वंचितोऽहं सदैव हि ॥ ६३ ॥ तद्वाक्यस्थानृणीभूतः । कृ-
तश्चाज्ञयमंत्रिणा ॥ ज्ञवपारं व्रजिष्यामि । लात्वा दीक्षामग्राहकं ॥ ६४ ॥ एकेन वीरवाक्येन
। यदाहं बुद्धिपाशतः ॥ छुटितोऽथ ततस्तस्य । श्रोतुमिच्छामि वाग्नरं ॥ ६५ ॥ अज्ञयोऽप्यवद-
द्दीर-वाक्यानि च श्रुतानि ज्ञोः । यानि तान्येव यशसा । कीर्त्या च फलितानि ते ॥ ६६ ॥
चतुर्धा बुद्ध्यो या हि । वर्त्तते वसुधातले ॥ सर्वसामप्यहं तासां । निधानं पुण्ययोगतः ॥
॥ ६७ ॥ मयापि मतिर्ज्ञिस्तान्नि-र्न निर्णीतो ज्ञवानहो ॥ मयैर्नाप्यज्ञवन्मत्तः । स्त्रीर्ज्ञिश्चा-
पि न वाहितः ॥ ६८ ॥

चरित्र

॥ ३७ ॥

रौहिणे-

॥ ३८ ॥

अथ चैरोऽवदन्मंत्रिन् । स्वप्नं लब्धं मयाधुना ॥ तत्र जानाम्यहं यत्त्वं । श्वेतांब्यां स-
चिवोऽज्ञवः ॥ ६९ ॥ तवांगरक्षकश्चाहं । समादेशकरोऽन्वहं ॥ नित्यं पृष्ठानुगामी च । सत्व-
वान् सरलाशयः ॥ ७० ॥ पार्श्वेऽन्यदा प्रधानस्य । मायावी जनबंधकः ॥ योगीन्द्ररूपधारी च ।
धूर्त एकः समाययौ ॥ ७१ ॥ स स्वीयेन गुरुत्वेन । मानान्युद्धानदानतः ॥ तेन सन्मानि-
तोऽतीव । स्वज्ञावो हि सतामसौ ॥ ७२ ॥ एकदावसरं लब्ध्वा । स आगमनकारणं ॥ पृष्टः
प्रधानवर्येण । सोऽप्याख्यातिस्म तत्पुरः ॥ ७३ ॥ वनं कौतुकजंगारं । नानाश्रयमनोदहं ॥
विचित्रौषधीवल्लीजि-र्वृक्षैश्चापि समाकुलं ॥ ७४ ॥ आयासि चेदने तत्र । स्वर्णसिद्धिं ददा-
मि तत् ॥ बह्वाश्रयकरा विद्या । मंत्रांश्च शतसंख्यकान् ॥ ७५ ॥ अनापृष्ठ्य कुटुंबं स्वं । य-
यौ तमनुयोगिनं ॥ लोत्ताजिज्ञूतः सचिवो । लोत्तो हि डुरतिक्रमः ॥ ७६ ॥ उल्लंघ्य बहुलां
ज्जूमिं । योगी सचिवमूचिवान् ॥ अपायस्थानकं ह्येत-द्वनं प्रेतवनोपमं ॥ ७७ ॥ कृतांततुल्य-
रूपा हि । जिह्वाणामत्र कोटयः ॥ ज्ञयानकाश्च जडलूका । व्याघ्रसिंहाः सहस्रशः ॥ ७८ ॥
अट्टशीज्जुय चेदत्र । गम्यते वै ततो वरं ॥ गमनस्य प्रकारोऽत्र । कांतारे नान्यथा नृणां ॥

चरित्र

॥ ३८ ॥

रौहिणे-

॥ ३९ ॥

॥ ७९ ॥ चिक्षेपांजनमित्युक्त्वा । स योगी तस्य नेत्रयोः ॥ तत्प्रज्ञावेण सचिवो । व्याघ्ररूप-
 त्वमाददे ॥ ८० ॥ योगी स निश्चलं कृत्वा । तं व्याघ्रं स्तंजिनीबलात् ॥ आरुरोह सुखं तेन ।
 पंथानमतिवाहयत् ॥ ८१ ॥ मार्गेऽथ गन्तस्तस्य । मिलितौ राक्षसावुजौ ॥ वृद्धेन राक्षसे-
 नोक्तं । यासि योगिन् क्व मे पुरः ॥ ८२ ॥ गंधेन मयकाङ्गायि । व्याघ्रोऽयं मानुषोऽज्ञवत्
 ॥ तन्मह्यमेनं देहि त्वं । यथा ज्ञह्यं ज्ञवेन्मम ॥ ८३ ॥ अनर्पयति योगीं दे । संग्रामोऽज्ञूत-
 योर्मिश्रः ॥ त्रिशूलेन हतः शीर्षे । नृचक्षा मृत्युमाप्तवान् ॥ ८४ ॥ अथ द्वितीयं यङ्क-स्ते-
 नापि स्वीयमायया ॥ रूपं मत्स्येन्द्रनाथस्य । योगिनो विदधे तदा ॥ ८५ ॥ योगी व्याघ्रात्स-
 मुत्तीर्णो । दृष्ट्वा मत्स्येन्द्रयोगिनं ॥ नमस्करोति तं याव-त्तावद्द्व्याघ्रः प्रणष्टवान् ॥ ८६ ॥ कृ-
 त्वा प्रणाममूर्ध्वं स । यावत्पश्यति ज्ञक्तिज्ञाक् ॥ तावन्न योगी न व्याघ्रो । विखिन्नः सोऽ-
 पि मानसे ॥ ८७ ॥ द्वितीयः कर्बुरः सोऽथ । व्याघ्रमादाय यातवान् ॥ यांतौ निरीक्ष्य तौ
 योगी । पृष्ठे लग्नोऽप्यधावत् ॥ ८८ ॥ कुत्रापि विवरे तौ द्वौ । प्रविष्टौ ज्ञायते न तत् ॥ तत्रै-
 व विपिने सोऽस्था-योगी कूटकलानिधिः ॥ ८९ ॥ व्याघ्रो नृचक्षसाथोक्तः । करोमि त्वां पु-

चरित्र

॥ ३९ ॥

रौहिणे-

॥ ७४ ॥

नर्नरं ॥ वचोऽज्ञावात्ततस्तेन । कर्बुरस्य कृता नतिः ॥ ७० ॥ एकस्य वटवृक्षस्य । पुष्पमा-
नीय सत्वरं ॥ स गंधं ग्राहितो व्याघ्रः । पुनर्मानुष्यमाप्तवान् ॥ ७१ ॥ निर्ययौ कंदरामध्या-
हनमध्ये भ्रमन्नथ ॥ वनं सुगंधं कुर्वाणं । दृष्टवान् गंधजाहकं ॥ ७२ ॥ तं गृहीतुमनाः पृ-
ष्ठौ । स जगाम कुतूहली ॥ केनाप्यदृश्यरूपेण । निषिद्धोऽप्येष न स्थितः ॥ ७३ ॥ स्थितः
स गात्रसंकोची । समागत्यास्य सन्निधिं ॥ जग्रहे सचिवेनापि । करान्यां सहसैव सः ॥
॥ ७४ ॥ तदीयकरसंयोगा-न्मार्जारो योग्यज्ञूत् कणात् ॥ योगिनोद्धातितस्तेन । मंत्री ग-
गनमन्यगात् ॥ ७५ ॥ वलमानः पृथिव्यां स । न पपात कथंचन ॥ तदेति योगिना प्रोक्तं ।
रोषाकुलितचेतसा ॥ ७६ ॥ मया तेऽदृश्यज्ञावोऽय-मुपकारकृते कृतः ॥ राक्षसेन समं त्वं
च । प्रणष्टो मम पार्श्वतः ॥ ७७ ॥ सदैव कथितं चेन्मे । कुरुषेऽग्राविशंकितः ॥ उत्तारया-
मि तदहं । त्वामद्य गगनांगणात् ॥ ७८ ॥ त्वदीयं वचनं सर्वं । विधास्यामीति जलपिबे ॥
अपतत्स धरापीठे । योगिनोऽप्रेतिसाहसी ॥ ७९ ॥ चेत्तुस्तौ ततः स्थाना-ऋतौ वनम-
ध्यतः ॥ अपश्यतां क्वचित्स्थाने । कृष्णचित्रकवल्हरीं ॥ ४०० ॥ समुद्यतौ तदादाने । यदा

चरित्र

॥ ४० ॥

रौहिणे-

॥ ४१ ॥

तौ योगिमंत्रिणौ ॥ जूतसंघातमध्यस्थ-स्तदैको जूत ऊचिवान् ॥ १ ॥ विना रक्तबलिं नैषा ।
ग्रहीतुं शक्यते लता ॥ हठाद्ग्रहीष्यश्चेद्वा । तदाऽजीवौ ज्विष्यथः ॥ २ ॥

इत्युक्ते योगिना तेन । सचिवस्य शरीरतः ॥ रक्तं निष्कासितं जूरि । तस्यै जूताय चा-
पितं ॥ ३ ॥ लग्नौ यावद्ग्रहीतुं तां । तावदादाय जूतराट् ॥ चचाल चान्वधाविष्टां । तौ प-
श्यंतौ च वल्लरीं ॥ ४ ॥ गिरेर्मध्येऽस्ति विवरं । यमवक्त्रेण सन्निभं ॥ द्वारयंत्रं समुद्घात्य
। तत्र जूतः प्रविष्टवान् ॥ ५ ॥ तत्र तावप्यनुगतौ । तत्रैकं कुंरुमागतं ॥ जलांतर्यातवान् जू-
त । उपकंठे च तौ स्थितौ ॥ ६ ॥ स्वस्मिंश्च सचिवे मंत्र-मुज्ञं दत्वातिबंधुरां ॥ गतौ ज-
लांतः सोपान-पंक्तिं तावप्यपश्यतां ॥ ७ ॥ तामुल्लंघ्य च पाताल-पुरसीम्नि समागतौ ॥ अ-
पश्यतां प्रौढतरं । प्रासादं सप्तजूमिकं ॥ ८ ॥ जूतः करस्थवल्लीकः । प्राविशत्तत्र मंदिरे ॥ त-
त्रोपविष्टमास्ते च । योगिनीचक्रमुद्धतं ॥ ९ ॥ राक्षसास्तत्प्रतिहारा । लब्ध्वागंधं तयोर्दुतं ॥
लोलजिह्वा अधावंत । मांसास्वादनलंपटाः ॥ १० ॥ स्तंजयित्वाथ योगी तान् । प्राविशन्मं-
दिरांतरे ॥ योगिनीनां पुरः ख्यातं । तस्य जूतस्य चेष्टितं ॥ ११ ॥ योगिनीचक्रमाचख्यौ ।

चारित्र

॥ ४१ ॥

रौहिणे-

॥ ४१ ॥

द्वात्रिंशद्वक्त्रैर्युतं ॥ मनुष्यं दीयते हत्वा-मुष्मै निर्जयचेतसे ॥ ११ ॥ वल्लरीयं ततो ल-
 ज्या-धिष्ठातास्या अयं यतः ॥ स्वच्छंदगामी लीलावान् । जूतो जैरवनामजृत् ॥ १२ ॥ स-
 चिवेन ततः खड्ग-माकृष्य निदधे डुतं ॥ स्वकंठे योगिनीचक्रं । संतुष्टं तावदुज्जगौ ॥ १३ ॥
 मार्गेण येनागच्छस्त्वं । पश्चात्तेनैव तु व्रज ॥ अस्मत्प्रज्ञावतो मार्गे । सुखेनैव गमिष्यसि
 ॥ १४ ॥ यस्माद्दनात्समायात-स्तस्मिन्नेव हि गच्छ ज्ञोः ॥ नरवृक्षाध्वनप्राप्ति-स्तत्रावश्यं ज-
 विष्यति ॥ १५ ॥ एकयात्र रहः ख्यातं । देव्या तस्य तु मंत्रिणः ॥ केनापि त्वमुपायेन । यो-
 गिनः संगितिं त्यज ॥ १६ ॥ नरवृक्षं यदा पश्ये-स्तदा नीरेण कटपनं ॥ त्वमस्य कुर्या इ-
 यता । स्वयमेव मरिष्यति ॥ १७ ॥ नरवृक्षप्रज्ञावस्तु । सर्वोऽपि कथितः पुनः ॥ ततोऽसौ नि-
 र्ययौ कुंडा-ध्वना साकं च योगिनः ॥ १८ ॥ द्वारधंत्रमतिक्रम्य । पुनस्तद्द्वारमाप्तवान् ॥ यो-
 र्गीः सचिवश्चापि । भ्रमंतौ स्त इतस्ततः ॥ १९ ॥ नरवृक्षं मार्गयंतौ । लज्जेते क्वापि तौ न
 हि ॥ कुंडद्वितीयमध्यस्थं । प्रासादं चाप्यपश्यतां ॥ २० ॥ तन्मध्ये पार्श्वनाथस्य । प्रतिमा-
 स्ते मनोरमा ॥ पातालाधिपनागस्य । फलैः सप्तजिरंकिता ॥ २१ ॥ तं प्रणम्य जगन्नाथं ।

चरित्र

॥ ४१ ॥

रौहिणे-

॥ ४३ ॥

तौ बाह्ये रंगमंरुपे ॥ वातायनसमासीनौ । पश्यंतौ स्तो जिनालयं ॥ १३ ॥ यत्कुंरुयुग्मं त-
 रास्ते । सोपानश्रेणिमंरुतं ॥ तयोश्चैकत्र शीतांबु । द्वितीयेऽप्युष्णमेव च ॥ १४ ॥ तयोः
 प्रपश्यतोस्तत्र । द्युसदां सार्धं आययौ ॥ ऊपां वितीर्णवानुष्ण-जलकुंरुमेऽतिसौद्यमः ॥ १५ ॥
 तज्जलस्नानसंयोगा-द्देवा वानरतां गताः ॥ वानर्यश्चाज्ञवन् देव्यः । कृतः किलकिलारवः ॥
 ॥ १६ ॥ गंधोत्कटानि पुष्पाणि । फलानि सरसानि च ॥ मुख्यवानरवाक्येन । निन्युस्तत्रा-
 परे समे ॥ १७ ॥ वानरीज्जिः समानीत-नोरपूरेण वानराः ॥ चक्रुः स्नात्रं जिनेऽस्य । पूजां
 च कुसुमोत्करैः ॥ १८ ॥ गीतरागप्रपंचेन । वादित्रैश्च मनोरमं ॥ देवनाटकसंकाशं । नाटकं
 तत्र च कृतं ॥ १९ ॥ इव्यपूजां ज्ञावपूजां । विधाय कपयः समे ॥ रंतुं प्रवृत्ताः सर्वत्र । स्वेढ-
 या वनमध्यतः ॥ २० ॥ चिरं रंत्वाश्च संध्यायाः । समये कपयः समे ॥ ऊपां ददुः शीतज-
 ल-कुंरुमेऽतिबहुविस्तृते ॥ २१ ॥ तत्प्रज्ञावाच्च ते सर्वे । देवत्वं प्रापुरादिवत् ॥ स्वेढया विचरं-
 तश्च । कुत्रापि स्थानके गताः ॥ २२ ॥ तौ तथैव स्थितौ तत्र । प्रासादे योगिमंत्रिणौ ॥ पु-
 नर्द्वितीयदिवसे । तथैव तदपश्यतां ॥ २३ ॥ मंत्रिणा ज्ञितं योगिन् । कपिमध्ये ब्रजाम्य-

चरित्र

॥ ४३ ॥

रौहिणे-

॥ ४४ ॥

हं ॥ कपिरूपभृदय त्वं । यद्याख्यासि समाहितः ॥ ३४ ॥ यथादोमध्यसंस्थोऽहं । पश्यामि
 सकलांस्तरून् ॥ ज्ञायसंयोगतो जातु । नरवृक्षोऽपि लज्यते ॥ ३५ ॥ आदेशाद्योगिनो मं-
 त्री । कुंभे जंभां प्रदत्तवान् ॥ वानररूपमाधाय । निर्ययौ कपिमध्यगः ॥ ३६ ॥ चैत्यपूजा-
 दिकं कृत्वा । रममाणेषु तेषु च ॥ मुख्यवानरपत्नी स्वं । यतिं पप्रच्छ वाग्मिनं ॥ ३७ ॥ स्वा-
 मिन् किं नरवृक्षोऽस्ति । वृक्षेष्वेतेषु बंधुरः ॥ यस्य दुग्धप्रमाणेन । ज्ञायते जूगतं धनं ॥ ३८ ॥
 प्राह सोऽप्येहि मे सार्धं । यथा तद्दर्शयामि ते ॥ इत्युक्त्वा तच्चचालाशु । मिथुनं विपिनौक-
 सः ॥ ३९ ॥ अन्वयासीन्मंत्रिकपि—स्तद्युग्मं लीलयोद्धतत् ॥ उपाविशंस्त्रयो गत्वा । नरवृ-
 क्षोपरि स्थिराः ॥ ४० ॥ कपिवर्गमी जगौ ज्ञार्या । प्रिये सोऽयं नरदुमः ॥ नाप्यते यो नृ-
 त्तिर्दत्तं । विना सल्लक्षणं नरं ॥ ४१ ॥ तमुपालक्ष्यन्मंत्रि—कपिश्चिह्नैरनेकशः ॥ गतेषु तेषु
 संस्थानं । मंत्री स्वरूपमातनोत् ॥ ४२ ॥ आख्यातं योगिनोऽग्रे च । चलितौ तावुज्जावपि
 ॥ तस्मिन्नरद्रुमे रम्ये । संजातेऽन्यर्णवर्त्तिनि ॥ ४३ ॥ नीरेण मंत्रिणा योगी । कल्पितः पृ-
 थ्वीवर्त्तिना ॥ वृक्षाधिष्ठायकैर्देवैः । स सद्यो नृक्षितो रटन् ॥ ४४ ॥ अंगरक्षोऽथ सचिव—

चरित्र

॥ ४४ ॥

रौहिणे-

॥ ४९ ॥

मनालोक्थेत्यर्चितयत् ॥ निन्ये कौतुकज्जगरे । स्वामी मे योगिना ध्रुवं ॥ ४९ ॥ मायावि-
 ना गृहीतोऽसौ । मारणायैव केवलं ॥ पृष्ठौ यास्याम्यहमपि । तत्पादौ शरणं मम ॥ ४६ ॥
 इति ध्यात्वाचलत्सोऽपि । भ्रमंस्तद्धनमासदत् ॥ धर्मकर्मानुसारेण । प्राप्तवान् स्वामिनं नि-
 जं ॥ ४७ ॥ तौ मिथो मुदितौ दोर्ज्या-माश्लिष्यतुरंजसा ॥ अंगरक्षधनुर्लात्वा । मंत्री वा-
 णं च संदधे ॥ ४८ ॥ व्याघ्रवृश्चिकसर्पाणां । जूतकेसरिदंतिनां ॥ रूपैः स ज्ञापितोऽत्यर्थं ।
 मानसे न ज्ञयं दधौ ॥ ४९ ॥ नरदुस्कंधदेशेऽस्ति । स्वयं जूतं मनोहरं ॥ पुंस्त्रियोर्भिधुनं प्रौ-
 ढं । सर्वावयवसंयुतं ॥ ५० ॥ बाणं मुक्तं ततस्तेन । तत्र नारीपयोधरे ॥ प्रादुर्बजूव सहसा
 । पयःश्रोतः सुपूरजृत् ॥ ५१ ॥ तत्पीतं मंत्रिणात्यर्थं । प्रीतोऽनूद्भूरिर्जिदिनैः ॥ स्वयमेव
 स्थितो दुग्ध-प्रवाहः प्रवहन्नथ ॥ ५२ ॥ पीतदुग्धप्रमाणेन । सर्वं जूमिगतं धनं ॥ झक् प-
 श्यतिस्म मंत्रीः । स्वाक्षिप्यां प्रकटं यथा ॥ ५३ ॥ इत्थमंजनसिद्धोऽनू-न्मंत्रीशो ज्ञाग्ययो-
 गतः ॥ सोत्साहस्तद्धनं सर्व-मतिचक्राम हेलया ॥ ५४ ॥ सांगरको ययौ तूर्णं । श्रावस्त्यां
 पुरि साहसी ॥ पुरोपवनसंस्थश्च । केशी दृष्टो गणाधिपः ॥ ५५ ॥ रत्नत्रयधरो धीमान् ।

चरित्र

॥ ४९ ॥

रौहिणे-

॥ ४६ ॥

धीरो धर्मोपदेशकः ॥ ततो मंत्र्यंगरक्षौ च । समासीनौ च तत्पुरः ॥ ५६ ॥ आख्यातं मुनि-
ना किञ्चि-तदा तत्पुरतः स्फुटं ॥ मया किञ्चित्तु न ज्ञातं । मूर्खज्ञावेन सुंदर ॥ ५७ ॥ मंत्रि-
पार्श्वे ततः पृष्ठं । सेवकेनातियत्नतः ॥ किं ख्यातं मुनिना तेन । तवाग्रे वद मे पुरः ॥ ५८ ॥
प्रस्तावे कथयिष्यामि । सर्वं ते पुरतोऽधिकं ॥ इत्येव कथयन्नासी-न्नाख्यातं किञ्चिदेव हि ॥
॥ ५९ ॥ गणनृद्धो धवाक्येन । त्वं श्रीश्रेणिकमंत्र्यज्ञः ॥ अज्ञातबोधवाक्यः स-न्नहं वैज्ञार-
पर्वते ॥ ६० ॥ एतत्स्वप्नमसत्यं वा । सत्यं तद् ज्ञायते नहि ॥ पुनः पृष्ठां करिष्यामः ॥ श्री-
वीरजिनसन्निधौ ॥ ६१ ॥

इत्युक्त्वा तेऽचलन् सर्वे । श्रीवीरनतिहेतवे ॥ आहूता रौहिणेयेन । लोकाश्च समतात्म-
ना ॥ ६२ ॥ आनाय्य वैज्ञारगिरे-र्हृतं पितृपितामहैः ॥ अर्पितं वस्तु लोकानां । श्रेणिकस्य
प्रपश्यतः ॥ ६३ ॥ श्रीवीरस्वामिनं नत्वा-ऽन्नयः पप्रच्छ मंत्रिराट् ॥ ख्यातो मे रौहिणेयेन ।
ज्ञवः सत्योऽग्रवाऽनृतः ॥ ६४ ॥ सत्य एव न कूटोऽयं । वीरेण कथिते त्विति ॥ रौहिणेयोऽ-
पि जग्राह । दीक्षां श्रीवीरसन्निधौ ॥ ६५ ॥ प्रशंसमानः सर्वोऽपि । लोको निजनिजं गृहं ॥

चरित्र

॥ ४६ ॥

रौहिणे-

॥ ४७ ॥

जगाम दुस्तपतपो । रौहिणेयस्तपस्यति ॥ ६६ ॥ श्रीवीरेदेवमूर्ति—क्रमवन्दनतत्परः स चौर-
भिः ॥ जविकमनांसि निरंतर—मचोरयत्स्वीयविमलगुणैः ॥ ६७ ॥ गृहीत्वानशनं प्राप्ते । स्म-
रन् पंचनमस्कृतिं ॥ श्रीसर्वार्थविमानेऽगा—देवोऽनूढर्मजाजनं ॥ ६८ ॥ जिनेष्वचनंश्रुत्वा ।
रौहिणेय इवान्वहं ॥ स्तैन्यं त्रिधापि संत्याज्यं । जिनधर्मरतैर्नरैः ॥ ६९ ॥ कासङ्गच्छूडा-
रत्ननिजो देवचंङ्गुरुराजः ॥ तन्निष्यदेवमूर्ति—जिनपदतरुपीठकृतवसतिः ॥ ७० ॥ चक्रे तेन
कथासौ । बहुलरसा स्मयकरी बुधजनानां ॥ नंदतु तावदुचिरा । यावच्छिमेरुसूर्यजलनि-
धयः ॥ ७१ ॥

॥ इति श्रीकासङ्गच्छे श्रीदेवचंङ्गुरिशिष्य उपाध्यायश्रीदेवमूर्तिरचिता
रौहिणेयकथा समाप्ता ॥

॥ समाप्तोऽयं ग्रंथः गुरुश्रीमच्चारित्रिविजयसुप्रसादात् ॥

॥ श्रीरस्तु ॥

चारित्र

॥ ४७ ॥

॥ इति श्रीरौहिणेयकथा संपूर्णा ॥

